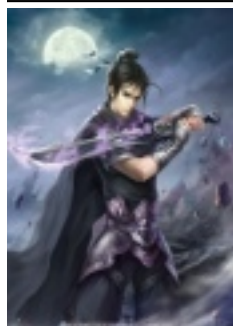

Không Thể Buông Tha

Contents

Không Thể Buông Tha	1
1. Chương 1: Bàn Thống Là Người Như Thế Nào?	1
2. Chương 2: Công Tôn Sách Là Người Như Thế Nào?	4
3. Chương 3: Ta Là Người Như Thế Nào Không Mượn Người Quấn?	6
4. Chương 4: Người Không Biết Ta Là Người Như Thế Nào Sao?	8
5. Chương 5: Nguyên Lai Người Là Một Mỹ Nhân	10
6. Chương 6: Ta Là Người Một Nhà	12
7. Chương 7: Người Không Phải Là Người!	15
8. Chương 8: Bàn Thống, Đồ Thối Nát	17
9. Chương 9: Chúng Ta, Không Giống Nhau	20
10. Chương 10: Vài Người Bất Quái	23
11. Chương 11: Hai Người	25
12. Chương 12: Chỉ Chờ Người Hữu Tình	27
13. Chương 13: Đứa Nhỏ Này Có Phải Người Không?	29
14. Chương 14: Chúng Ta Chính Là Người Giống Nhau	32

Không Thể Buông Tha

Giới thiệu

Edit: Tâm Thủy Couple: Bàn Sách/Thử Miêu Thể loại: Phá án, hài hước, lãng mạn. Bao Chứa sau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-buong-tha>

1. Chương 1: Bàn Thống Là Người Như Thế Nào?

“Bàn Thống là người như thế nào?” Đây là Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hoàng đế bệ hạ sẽ nói: “Bàn Thống? Đó là Trung Châu Vương của trăm! Chiến công hiển hách, đứng

đầu quân đội, là trụ cột vững vàng của Đại Tổng ta, phụ tá đắc lực của trẫm! Aha ha ha. . . .” (Triệu lão lục: “Bàng Thống? Đó là cái họa tâm phúc của trẫm! Lòng muông dạ thú, cuồng vọng tự đại, ý vào có chút quân công liền tùy ý làm bậy không đem trẫm để vào mắt! Hừ hừ, sớm muộn gì cũng có một ngày ta đem hắn.. Hừ hừ hừ...”)

Ti ngôn quận chúa sẽ nói: “Bàng Thống? Đó là tai họa của xã tắc! Nắm giữ binh quyền, tác uy tác quái... Bất quá hấn đánh giặc cũng lợi hại, mà người, thật có vài phần phong nhã, đối nữ tử thật ôn nhu, giống như... cũng không hẳn đáng ghét như vậy...”.

Nhưng bọn hấn đều là người của triều đình, bởi vì lí do này lập trường khó tránh khỏi phải tăng bốc – rõ ràng hỏi chỉ là Bàng thống là “người như thế nào” thôi, biến thành nghiêm túc như vậy làm gì chứ?

Vì thế Bao Chứng nói: “Bàng Thống? Thì rõ là một kẻ thật đáng ghét đó! Rõ ràng thực thường thức nhóm ba người văn võ song toàn chúng ta, mỗi lần gặp mặt lại toàn nói đánh giết, hơn nữa lần nào cũng chỉ hướng ta! Triển Chiêu công phu cao coi như không kể tới đi, hủy chuyện của hấn ở thái miếu rõ ràng là Công Tôn, tại sao chẳng bao giờ nghe thấy hấn nói một câu?”

Triển Chiêu mắt mèo long lanh khê đảo: “Ta bảo nè, Bao đại ca, Công Tôn đại ca được tôn là ‘Tài tử đệ nhất Đại Tổng’, tất nhiên là ‘văn’; thế ‘võ’ đâu, nhất định là ta – cái gọi là nhóm ba người văn võ song toàn, đại ca nhét vào đâu chứ?”

Bao Chứng: “... Triển Chiêu, miệng của ngươi khi nào thì học được trở thành độc địa như vậy?”

Triển Chiêu xem tờ tằm rơi trên vỏ kiếm, mặc kệ hấn. Nhớ vấn đề trước đây, thuận miệng nói: “Bàng Thống? Ừ, là một cao thủ, đầu óc cũng linh hoạt. Mặc dù là một gian thần, nhưng hấn gian một cách quang minh chính đại, cũng làm cho người ta không thể nói được lời nào. Hơn nữa, về điểm sát khí thì đúng là rơi hết lên người Bao đại ca, chuyện ở thái miếu lớn như vậy mà cũng không thấy hấn đem Công Tôn đại ca ra xử như thế nào cả... Có phải không, Công Tôn đại ca?”

Công Tôn Sách: “...”

.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: “Quả nhiên là một con mèo ngốc!” .

Triển Chiêu trừng mắt: “Ngươi nói ai là mèo? Đồ con chuột bạch chết! Công Tôn đại ca, sao đại ca lại đáp ứng cho con chuột bạch này đi theo chúng ta?”

“Ai đi theo ngươi ? Bạch gia gia đang nghĩ muốn đi chỗ khác ấy chứ!” .

“Vậy ngươi xéo đi luôn đi!” .

“... Bạch gia gia muốn đi thì đi, muốn ngồi thì ngồi!” .

“Vậy ngươi đừng theo ngồi cùng bàn với chúng ta! Người Liêu rút quân, Bàng Thống đã trở lại từ biên quan, không chừng sẽ đến đuổi giết chúng ta, ngươi đừng ở chỗ này mà làm ta vướng tay!” .

“Con mèo thói dám nói Bạch gia gia làm ngươi vướng tay? Xem ta đánh ngươi!” .

“Phiền muốn chết! Con chuột bạch đừng nhiều dân, chúng ta lên trên phòng tiếp chiêu, ai giẫm phá hủy gối của người ta liền lập tức cúi đầu nhận thua!”

“Quả nhiên là con mèo thói, còn chưa động tay chân đã nói phòng hảo hạng!... Ai ngươi đừng động thủ, không phải nói nhiều dân sao? Được rồi được rồi, mèo con ngoan! Ngươi cũng nói, chuyện ở thái miếu lớn như vậy Bàng Thống cũng còn chưa đem Công Tôn Sách ra xử như thế nào, hiện giờ cho dù đuổi tới, cùng lắm cũng chỉ đem Bao Chứng đi ninh cách thủy, ngươi và Công Tôn Sách sợ cái gì?!” .

Bao Chứng run rẩy chỉ: “Các ngươi... Bàng Thống muốn đem ta đi ninh cách thủy, các ngươi định đứng nhìn sao? Đồ không lương tâm! Công Tôn ngươi xem hai tên tiểu tử này! Bàng Thống là người như thế nào? Giết người không chớp mắt đó! Công Tôn, ngươi phải cứu ta!”.

Công Tôn Sách toát mồ hôi. Mồ hôi lạnh.

Lúc này, y cùng Bao Chứng, Triển Chiêu và Ngũ Đường gia Bạch Ngọc Đường của Hãm Không Đảo vô tình mà gặp, đang ngồi vây quanh bàn ăn ở một thị trấn nhỏ chốn biên thành, một bên ôm hỏa lò vừa phát run vừa ăn cơm trưa, một bên nói hươu nói vượn phỏng đoán thánh ý kiêm phỉ báng mệnh quan triều đình, một bên siêng năng bình tĩnh nhiễu loạn trật tự ăn cơm trưa bình thường của trấn nhỏ.

Đương nhiên, phát run chỉ có Bao Chứng và Công Tôn Sách — hai đứa choai choai kia đều là thiếu hiệp hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, chẳng lẽ còn sợ lạnh sao? Mà trên người Triển Chiêu còn khoác áo khoác da hồ của Bạch Ngọc Đường nữa chứ! Nói tới Bao Chứng, cũng coi là người da dày thịt béo đi, nhưng áo choàn da của hắn lại mặc ở trên người Công Tôn Sách - thực ra Công Tôn Sách nhìn dù sao cũng là một nam nhân, mà huynh đệ ở cùng mình bao nhiêu năm, Bao Chứng kia lại chẳng có nhân lực thương hương tiếc ngọc. Nhưng Công Tôn Sách mùa đông trước trượt chân rơi xuống nước mắc bệnh, từ đó dễ dàng nhiễm lạnh, từ trong phòng đi ra vừa mới ngồi xuống liền run mình một cái, mặt cũng sa sầm – vì thế Triển Chiêu liền đưa hồ cừu cho y, vì thế mặt Bạch Ngọc Đường cũng sa sầm, vì thế Bao Chứng liền đành phải đổi áo choàng da ấm áp mà chịu đông lạnh. Mà tức giận nhất là dù Công Tôn Sách đã mặc áo choàng da rồi vẫn còn run lập cập đến ớn ớn, Bao Chứng thật sự là nghiêng rằng, nghiêng rằng! .

Chính là không có biện pháp, Công Tôn Sách chỉ cảm thấy lạnh.

Nhìn quanh một hồi – nhà trọ thôn quê vắng vẻ, tốp năm tốp ba nhóm lũ hành, mấy cây cổ thụ ngoài cửa nghiêng nghiêng khô cành không lá, còn có thể nhìn đến một góc trời âm trầm phong tuyết. Hắn thở dài, từ muôn vàn gian khó thoát lại từ trước thế lực các phương, đem Bao Chứng cứu được từ dưới vách núi đen, lại theo muôn vàn gian khó để hắn và Tiểu Man, cũng là Ti Ngôn quận chúa có thể hoàn thành ước định một năm sau tạm biệt ở biên thành, ba người bọn họ liền ngay cả khẩu khí hỗn hển cũng không có, chạy trốn khỏi kinh thành. Hiện giờ Bao Chứng vốn rơi xuống vách núi đến nát như bánh bao cũng đã hồi phục. Nghịch án âm mưu phản loạn của Bàng Thống bị vạch trần trước thái miếu công thần cũng đã chỉ là bụi bặm lịch sử, câu chuyện trà dư tửu hậu mà thôi, mà tâm của y, vốn bởi Tiểu Diêu, Trần Diên rời đi mà tiêu điều lạnh giá, cũng đã không còn đau đớn như thế – một năm đã sắp qua đi, kế tiếp nên hay không nên chân chính lại bắt đầu?

Công Tôn Sách không biết. Y chỉ biết là, tên đầu đất Bao Chứng này nếu còn dám nói tiếp chuyện liên quan tới “Bàng Thống”, y cam đoan mấy ngày nữa Ti Ngôn quận chúa sẽ nhìn thấy một cái đại bao hoàn toàn thay đổi như thế nào!

Nói gì chứ? “Chuyện thái miếu lớn như vậy cũng chưa đem ta ra xử thế nào” – Công Tôn Sách oán hận nghĩ: không thể nào mới là lạ! Bàng Thống là người thế nào? Giết người như ngóe, người tâm cơ thâm trầm không thấy đáy! Hắn có thể bỏ qua cho ta sao?

Lúc ấy, khi Bàng Thống rời khỏi thái miếu trong lễ chấp thần, khi tất cả mọi người còn tưởng hắn sẽ lạc trần ai, hắn bí ẩn liếc mắt nhìn Công Tôn Sách thật sâu – điều này khiến Công Tôn Sách sau đó vài đêm không ngủ còn thường nhớ lại. Ánh mắt kia... Khó có thể hình dung, thực kỳ lạ, nhưng làm cho người ta tuyệt đối khó bỏ qua.

Công Tôn Sách nhớ tới Bàng Thống liền lo âu: họ vốn kỳ thật là người thuộc hai thế giới khác nhau. Y phỏng chừng trong mắt Bàng Thống mình chính là một người chỉ biết nói chứ không biết làm, hiểu phong hoa tuyết nguyệt chứ không hiểu sóc phong cuồng sa, một kẻ hủ nho chấp nhất với cái gọi là “Chân tướng”, lại chẳng nghĩ tới ngàn dặm giang sơn. “Công Tôn Sách” hắn chỉ là một bóng dáng mơ hồ tồn tại như “đồng bạn của Bao chứng”? Mà y lựa chọn tận lực lờ đi Bàng Thống, cố gắng làm như không thấy: Công Tôn Sách y cho dù là một văn nhược công tử, cũng đã từng cưỡi ngựa, giương cung, khám nghiệm tử thi, tuyệt không kém nếu so sánh với nam tử bình thường. Nhưng đối mặt với Bàng Thống dám kiên định đoạt kinh đô, mưu phản soán vị, thống lĩnh thiên quân vạn mã trong cảnh máu chảy thành sông... kẻ luôn kiêu ngạo như y khó không thấy oán hận trước một “Bóng dáng” như thế – không thể nói là sợ, chỉ là cảm thấy không thể lý giải một kẻ quá mức lợi hại, lại quá sắc sảo tùy tâm sở dục như hắn. Có một loại dự cảm không yên ớn, tựa như nếu động vào sẽ ngọc đá đều tan!

Cho nên, năm ngày sau khi Ti Ngôn quận chúa mất mỗi tìm đến... Đi theo Bàng Thống mà tìm đến... Ở trấn nhỏ này, khi xuất hiện trước mặt bọn họ, so với thứ “cả người chấn động” của những người khác, Công Tôn Sách càng “chấn” hơn một chút...

2. Chương 2: Công Tôn Sách Là Người Như Thế Nào?

Bọn họ hẹn nhau ở bên một đoạn tường cổ bỏ hoang của thành Đông Sơn – không biết Bao Chứng và Ti Ngôn quận chúa lo lắng cái gì mà lại đặt địa điểm gặp mặt ở đây, khiến Công Tôn Sách muốn oán cả vạn lần, cả vạn lần: gió hoang sơn dã linh thổi to như vậy, còn gì tình ý chứ? Nhưng y sẽ không oán giận, bởi dù sao ước định kia của họ có thể thực hiện được hay không, không ai biết. Cũng may đợi tới ngày thứ tư, người rốt cuộc đã đến.

Ti Ngôn quận chúa – không, hiện tại nên gọi nàng là Tiểu Man cô nương – dung nhan không ít tiêu tụy, áo vải bình dân, trên vai chỉ có một bọc hành lý nhỏ. Thấy Bao Chứng, nàng cười đến hoa lệ, lại cũng đến đau đớn, mở miệng mà không nói nên lời, nước mắt tuôn rơi như nước suối. Bao Chứng gặp ánh mắt nàng liền cũng như bị sét đánh không thể hoàn hồn. Công Tôn Sách thật sự nhìn không nổi mới đẩy hẳn một phen, hẳn mới vừa cười vừa khóc đi tới trước mặt Tiểu Man, đưa tay lau nước mắt cho nàng, chỉ lặp đi lặp lại mấy câu than thở “Tốt lắm”, “Đừng khóc”.

“Hừ!” Một tiếng hừ nhẹ bầy phần cao ngạo ba phần không thể đọc nổi của Bàn Thống nhất thời đem niềm vui sướng và thương cảm nồng đậm chuyển thành địch ý và chiến ý. Triển Chiêu vốn đang theo dõi hẳn, lúc này đột nhiên mỉm cười, mà Bạch Ngọc Đường vốn đang miễn cưỡng tựa vào tường đá liền xiết chặt chuỗi kiếm. Công Tôn Sách tâm căng thẳng, bước nhanh đến bên Bao Chứng và Tiểu Man, giương mắt nhìn người nọ.

Bàn Thống lộ ra vẻ mặt như thể bây giờ mới nhìn thấy y, nhướn mi tự tiểu phi tiểu, lại còn chăm chú nhìn như thể đang đánh giá y từ đầu tới chân... Sao lại có người bỉ ổi như vậy chứ? Công Tôn Sách nhất thời trong lòng tức giận, bước bình âm âm lấy mắt đào hoa trừng ngược trở lại, cảm thấy Bàn Thống người này từ kiểu tóc tới diện mạo, lại tới áo choàng da chồn bạc hoa lệ và giày thêu kim tuyến đều thật sự rất đáng ghét, nhìn kiểu gì cũng ra thói đức hạnh của bọn cường hào thân sĩ nhà giàu mới nổi đời thứ hai!

“Tiểu Man, sao nàng lại cùng Bàn Thống tới đây? Hẳn bắt cóc nàng?” Bàn Thống mở miệng ra là nói muốn làm thịt Bao Chứng, cho nên phản ứng của Bao Chứng đối với Bàn Thống luôn là lớn nhất nhanh nhất trực tiếp nhất, hơn nữa còn là loại ý nghĩ cực kỳ xấu xa. Hắn quỳnh lên trong lòng, liền nắm lấy cánh tay Tiểu Man. Tiểu Man đột nhiên “A” lên một tiếng như thể rất đau, làm Bao Chứng sợ, vội vàng buông tay, liền tục hỏi “Làm sao vậy?”

Công Tôn Sách một tay nâng cánh tay của nàng lên, cúi đầu kéo tay áo kiểm tra, quan tâm hỏi: “Bị thương sao? Ngồi xuống cho ta xem...” Nhưng Bàn Thống lại đột ngột đi tới đưa tay đỡ Tiểu Man, cứng rắn đẩy Bao Chứng và Công Tôn Sách ra, dìu nàng tới bên gốc tường ngồi xuống.

Hắn đi sát qua người, Công Tôn Sách trong lòng cứng lại, không tự giác ngậm miệng. Mà đối phương dường như chẳng nhận biết: “Bao than đen, người cẩn thận chút, trên đùi và cánh tay Tiểu Man đều có vết thương. Ta đã giúp nàng điều dưỡng vài ngày, nhưng vì nàng vội vã phải đi gấp, hiệu quả không lớn...”

“Hiệu quả không lớn à... có phải tại vì luôn có người đáng ghét ở trước mắt không?” Triển Chiêu cười, meo meo tiếp lời.

Bao Chứng gật đầu, đi qua cầm tay Tiểu Man, thần tình vô cùng đau đớn: “Vốn đã không khỏe lại còn phải chịu người xấu tra tấn tinh thần, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi rồi!”

Tiểu man “Xì” một tiếng cười, thu mình lại trong ngực Bao Chứng, ngửa đầu nhìn Bàn Thống giả bộ ủy khuất: “Mình thì cả ngày thịt cá, lại bắt ta phải chịu đói, thập phần cực kỳ tàn ác!” .

Bạch Ngọc Đường, tâm thiếu niên, nhào vô giúp vui, bắt lấy cơ hội gật đầu phụ họa: “Quả nhiên mất trí rồi.”

Lúc này không nói lời nào quả thực có lỗi với chính mình, có lỗi với thiên hạ! Công Tôn Sách lắc đầu thở dài: “Không có đạo đức, lòng dạ con người chẳng còn giống thời xưa!” Hận thì hận trời giá rét băng hàn đi, không thể đem quạt xếp ra diễn cho gia tăng không khí.

Những người khác đều học theo bộ dáng và ngữ điệu của y, cau mày lắc đầu: “Không có đạo đức, lòng dạ con người chẳng còn giống thời xưa...”

Trung Châu Vương Phi Tinh tướng quân Bàng Thống lúc này mang vẻ mặt mờ mịt hiềm có, biểu tình kia tựa hồ muốn nói: trêu chọc ta? Không, đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm phải là, bây giờ là lúc làm chuyện này sao?

Công Tôn Sách rũ mắt mỉm cười: Tiểu Man không nói, chúng ta cũng sẽ không hỏi... Nếu chúng ta đã từng có những tính toán xấu nhất, Tiểu Man giờ tới được đây đối với chúng ta mà nói đã là vạn hạnh. Quá trình như thế nào, cũng không trọng yếu. .

Nhìn lên, kêu một tiếng: “Triển Chiêu!” Triển Chiêu lên tiếng trả lời, cũng không hỏi, ném cho Bạch Ngọc Đường một cái liếc mắt rồi “Xoạt” một tiếng đã không còn thấy bóng dáng nữa. Điều này cũng làm Bàng Thống có chút kinh ngạc nhìn về phía Bạch Ngọc Đường — Triển Chiêu dám để ta cùng Bao Chửng và Công Tôn Sách một chỗ? Hẳn tin nhiệm tên tiểu tử này như vậy? Ánh mắt Bạch Ngọc Đường không hề yếu thế nghênh đón hẳn.

Hai nam nhân cao lớn cùng mặc áo lông trắng lẳng lẳng đối diện, không khí như thế nào cũng không thể coi là hữu hảo. Công Tôn Sách trong thoáng chốc cảm thấy được, dường như ngay cả kim tuyến trên áo trắng của Bạch Ngọc Đường và kim tuyến trên áo Bàng Thống cũng giống nhau. Hai người này đều tượng trưng cho một thế giới chỉ biết đến chính mình: Bạch Ngọc Đường ở trên giang hồ chỉ biết tới máu và nghĩa, đường hoàng thuần túy đến mức tận cùng, cũng tùy tâm sở dục đến mức tận cùng, chính là thứ được gọi “Khoái ý ân cừ”; mà Bàng Thống ở trên triều đình, từng bước tâm cơ cầu quyền thế huân thiên, làm việc chưa bao giờ luận đúng sai, chỉ có thắng thua.

Đương nhiên, hai người này một thì lấp lánh tỏa sáng, một thì tỏa sáng lấp lánh, đều là đồ khôn nạn cuồng vọng tự đại! — Bao Chửng, Tiểu Man bị khí thế hai người bức ép dồn cả tới Công Tôn Sách, khiến y cảm giận ghê như thế. .

Cuối cùng, Bàng Thống nhướn mày trước, mím môi: “Ừ.” Gật đầu. Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng quay lại dựa vào tường đá, kiêu ngạo nhìn trời. “Ừ.”

“Công Tôn Công Tôn!” Hưng phấn bất quá tới mức chẳng giống người, Bao Chửng lấy khuỷu tay huých huých Công Tôn Sách, hạ giọng nói: “Bàng Thống ‘ừ’ một tiếng, ý chẳng phải là... ‘Bạch Ngọc Đường, ta chán ghét người?’” Cư nhiên đem ngữ điệu của Bàng Thống bắt chước, giống đến tám phần.

Tiểu man cũng thâu đầu vô giúp vui: “Thiếu hiệp kêu Bạch gì đó kia cũng ‘ừ’ một tiếng, ý tứ chính là... ‘ta cũng vậy’ đúng không?” .

“... Ta làm sao biết!” .

“Được rồi!” Tiểu Man bỗng nhiên mở miệng, ý cười trong suốt, “Bao Chửng, Công Tôn Sách, thừa dịp Triển Chiêu không ở đây, trước tiên ta nói rõ ràng với các người... Thương thế của ta không liên quan tới hoàng thượng, là ta tự mình đối với người, đối với triều đình, đối với nhà của ta và dòng họ ta có công đạo. Bất quá như thế nào cũng tốt, nếu ta đến nơi này rồi, Ti Ngôn quận chúa coi như đã chết. Các người... Giúp ta nói với Triển Chiêu một lời... Hẳn chắc còn giận ta, sau khi gặp lại một cái liếc mắt còn không nhìn...”

“Cũng có thể.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Con mèo keo kiệt kia chắc chắn sẽ ghi thù, nhưng cũng không sao, theo con thú nhỏ đó khò khè vài tiếng là được rồi.”

Tiểu man cười: “Chỉ hy vọng như thế. Còn có chuyện này, ta ra khỏi kinh rồi lại gặp lại các người, đều dựa vào sự hỗ trợ của Bàng Thống... Bàng Thống, hiện tại chúng ta đều ở trước mặt người, người có thể đem mục đích đưa ta tới đây mà nói ra rồi?

Công Tôn Sách nhìn Tiểu Man, trong lòng nói có người bảo nàng một thân toàn quý khí, mà mình và Bao Chửng, Triển Chiêu nhất định mất mùa rồi nên chẳng thấy tí nào! Hoàn hồn lại, thấy một đôi mắt ưng của Bàng Thống gắt gao nhìn mình chăm chăm, trong lòng rung mình, trước khi kịp ý thức đã buột miệng: “Nhìn cái gì?” .

Sau đó y nghe thấy Bàng Thống cười khê, nghe thấy Bàng Thống nói: “Sau vụ thái miếu công thẩm, ta vẫn thường có một điều nghi vấn, hôm nay đến đây cũng vì cầu giải”... Thấy Bàng Thống nhìn y chăm chú,

nói một câu lại tiến về phía y một bước, cho tới lúc tựa hồ đứng dính vào y – Công Tôn Sách bắt đầu hồi hận chính mình sinh cường mà đứng yên – trong mắt hắn lóe ra thứ ánh sáng khó có thể lý giải lại không thể bỏ qua, hắn đề thấp thanh âm chậm rãi hỏi: “Công Tôn công tử, điều ta muốn biết, Công Tôn Sách... là người như thế nào?”

3. Chương 3: Ta Là Người Như Thế Nào Không Mượn Người Quản?

Triển Chiêu một bước nhảy trở về: “Em mượn hai cỗ kiệu rồi, lập tức đi ra thôi... A, Công Tôn đại ca, anh không phải lạnh tới phát sốt? Sao mặt lại hồng như vậy chứ?” .

Công Tôn Sách nổi giận đùng đùng kéo Triển Chiêu: “Em mới phát sốt... Đi! Theo anh xuống núi!” Triển Chiêu bất động: “Chờ kiệu đi, Công Tôn đại ca. Anh tới thành này rồi lúc nào cũng lạnh run, hiện giờ Tiểu Man cô nương cũng tới rồi, thả tâm đi thôi, không cần cứng rắn chống đỡ .”

“Chết cũng không ngồi kiệu!” Công Tôn Sách trong lòng nói, như thế chẳng phải càng làm cho người ta coi thường sao?” Anh có thể đi, anh không lạnh!”

Bao Chứng và Tiểu Man cũng ra trận giúp Triển Chiêu liên tục hống y, nói lằng nhằng. Thừa dịp nhân y bị nói tới choáng váng đầu óc, đón đúng lúc cỗ kiệu đi tới mà đem y ném lên. Công Tôn Sách thoáng nhìn biểu tình tự tiếu phi tiếu của Bàn Thống, trong lòng tức giận: Bao than đen, Triển Chiêu, các người phá hủy ta rồi! Muốn đem ta tiêu khiển cũng phải nhìn trước nhìn sau chứ — Bàn Thống kia chính là tìm đến ta để báo thù, các người không thể quan tâm đến điều đó dùm ta một chút sao?

Bạch Ngọc Đường hướng Bàn Thống hát cảm: “Người?” Bàn Thống hừ ra một tiếng mũi: “Ta? Cũng đồng hành.”

Cỗ kiệu nơi đất nhỏ biến thành chẳng có gì đáng chú ý, vài lam bốn phía dù vậy kín, Công Tôn Sách vẫn bị lạnh tới run run, miễn cưỡng nói nhỏ bên tai Triển Chiêu: “Tiểu Man cũng là thân bất do kỷ, người chớ tức giận với nàng.” .

Triển Chiêu lại mỉm cười: “Cũng không tính giận nàng... Đoạn thời gian kia Bao đại ca bị lừa thành người không giống người quý không giống quý — cho dù anh ấy cam tâm tình nguyện đi nữa, nhưng anh cũng bị đánh đó! Nếu nàng xin lỗi anh thì em sẽ tha thứ cho nàng, bằng không... Các anh đi như thế nào là việc của các anh, trái phải em cũng chẳng để ý tới nàng.”

Công Tôn Sách lùi về, nhỏ giọng nói thầm: “Đứa nhỏ này, sao lại tri kỷ như thế chứ?”

Nhưng mà lúc trở lại trấn nhỏ, bị choáng váng mắt vài người: khách điểm bọn họ thuê ở, không ngờ hóa thành một mảnh tro tàn. Tường đổ, trước mắt cháy đen, một vài cửa sổ, cột trụ còn chưa cháy hết run rẩy, khói bụi phiêu đảng trong không gian.

Mọi người kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường tùy tay lôi một nam nhân ra từ trong đám người vây quanh đứng xem, lớn tiếng quát hỏi: “Sao lại thế này!”

Tiểu dân chúng làm sao có nhiều cơ hội gặp một nhân vật tuần mỹ tiêu sái lại hung thần ác sát như hắn? Nói ra đều nói lắp : “A? Kia, cái kia... Chường quây của khách điểm hình như kết thù rất sâu với người ta, bị một đám người vọt vào trong điểm giết, giết rồi! Hỏa kế của hắn không thành công, điểm cũng bị đốt, ngay cả khách trọ cũng vài người bị phiền hà! Chờ tới lúc quan phủ đến, đám người kia sớm chạy mất rồi! — Người giang hồ! Nhất định là người giang hồ! Giết người không chớp mắt...” Nhưng thật ra càng nói càng hưng phấn.

Có Bạch Ngọc Đường đây, cũng không cần coi tới vài củ hành củ tỏi ở trong khách điểm. Mọi người lại nhẹ giọng bàn bạc. Nhưng mà Bàn Thống bị bỏ qua ở một bên há có thể không tác quái? Hắn nhìn trời lẩm bẩm: “Sớm nghe nói người thông minh đệ nhất thiên hạ, Bao Chứng, cho dù đi tới chỗ nào cũng sẽ mang đến tinh phong huyết vũ, nguyên lai quả thực như thế, mà ngay cả trấn nhỏ cùng thế vô tranh chốn biên

thuyền này cũng không thể may mắn thoát được! Thảm án diệt môn, đã chết chắc cũng một hai chục người đi? Thực vô tội...”

Bao Chứng thẳng lưng ba thước: “Người mới là kẻ đi đến chỗ nào cũng đều là tinh phong huyết vũ! Chuyện này là tại ta sao? A, là tại ta sao? Điểm này vốn có vấn đề, nếu không phải mật thám cử xâm nhập vào biên giới chúng ta của Liêu Quốc thì cũng là của Tây Hạ, có khi còn chính là do bị Trung Châu Vương người cho người nhỏ... cỡ... hết...” Rốt cục hiểu được chính mình nói sáo rồi!

Bao Chứng người là đồ ngu ngốc! Công Tôn Sách thật muốn đem người này nhào thành cái bánh bao bột đem đi chưng: Ở vài ngày, ai còn không biết khách điểm này không thích hợp? Hai thiếu hiệp võ công cao cường ban đêm đi dạo một chút, thuận tai nghe ngóng một chút, thế nào chẳng hiểu được, còn cần người phải gào to với Bàng Thống ở chỗ này? Hẳn nửa đời người đều diễn trò người lừa ta gạt với người ngoại bang, sợ là trước khi tới đây đều đã phải người tìm hiểu, người bảo người còn định muốn qua mặt ai?

Nhưng mà hiện tại bóp chết Bao Chứng cũng đã chậm — lão gia huyện nha, bộ đầu đều đã tụ họp ở đây, công phu nói chuyện của Bàng Thống cũng đã theo dõi, mà lời của “người thông minh đệ nhất” cũng đã theo dõi, đến lúc Bao Chứng nhắc tới Trung Châu Vương, nhất thời đầu choáng váng chân nhuễn, nhào vọt tới thỉnh an Vương gia, thuận tiện đem “bằng hữu” cực kỳ liên quan của Vương gia tất cung tất kính thỉnh đến huyện nha một chuyến.

Ban đêm, huyện nha bãi yến, đương nhiên, Bàng Thống không thể không tham gia. Huyện thái gia là một lão râu ria chừng năm mươi tuổi, kêu “Tiêu Hách”, vóc dáng đã cao lại còn khom lưng, người đã gầy, cười còn lộ ra một đôi răng cửa như con chuột, xấu đến mức có thể coi là một người đáng thương. Công Tôn Sách nhìn hắn, không biết nghĩ như thế nào lại tự dừng nhớ tới cha mình ở Lô Châu — đương nhiên lão Công Tôn anh tuấn hơn nhiều lắm — cái giống là giống việc bọn họ đều chỉ chăm chăm canh giữ trên mẫu đất của mình mà không cầu tới cái gì khác, một cái đồng tiền rơi trên mặt đất đều có thể khiến họ sợ tới mức phát run.

Nhớ nhà. Công Tôn Sách thật vất vả thoát thân trở về phòng, vỗ vỗ đầu có chút say vụng, đẩy mở cửa sổ phòng, hít thở vài hơi không khí lạnh lẽo, lại đóng cửa lại, nói thầm: “Phiền muốn chết! Đóng cửa thì buồn mà mở ra thì lạnh, cái địa phương quái quỷ gì thế này?” Vừa quay đầu lại, thiếu chút nữa bị hù chết: “Bàng, Bàng Thống?!” Phản ứng đầu tiên trong đầu phải là, “Thằng khốn này tới giết người diệt khẩu”, không tự chủ được lui về phía sau, phía sau thất lưng lập tức đụng vào bệ cửa sổ, đau đến thiếu chút nữa “Ôi” đi ra.

Bàng Thống thay đổi một thân cẩm y thanh nhã, cổ áo, cổ tay đều điểm một vòng lông hồ ly trắng như tuyết, hạt trân châu cài áo thắt một hàng trước ngực — đúng là dùng ngọc trai khâu thành, nhờ màu quần áo tối mà càng lóe sáng rực rỡ. Thằng khốn này lại khoác khí thế đại mã kim đao ngồi ở bên bàn tròn, tự mình rót trà.

Tâm tư vòng vo mấy vòng, Công Tôn Sách đứng thẳng thân mình, cũng chỉnh lại thần sắc: “Vương gia, đêm khuya đến thăm, không biết ta đã gây nên chuyện gì?”

Bàng Thống thổi thổi trà bọt: “Trời còn rất sớm, gọi cái gì là đêm khuya? Buồn cười!” .

Hít sâu một hơi, Công Tôn Sách tự mình nghe thanh âm tổn hơi thừa lời của mình: “Như vậy Vương gia ý mình có võ công liền không thông báo chủ nhân đã vào phòng, thế là đạo lý gì?” .

“Chủ nhân? Công Tôn công tử mới là người tạm trú đúng không? Quan huyện Tiêu gì đó đã nói hễ cái gì của hắn thì cũng là của bốn vương, nếu như thế bốn vương mới là chủ nhân chứ nhỉ?”

Bình tĩnh! Công Tôn Sách âm thầm nhắc nhở chính mình: người này ngàn dặm xa xôi đi tới nơi biên thủy hoang dã, hơn phân nửa đó là mang tới vận đen, cho nên không thể vội, không thể tức, không thể để hắn quơ được nhược điểm làm khó dễ mình!

Kết quả là Công Tôn Sách ngạo nghễ vung ống tay áo: “Vậy Vương gia tự nhiên, Công Tôn Sách cáo lui...” Quay người lại, cái mũi trực tiếp đụng vào một cánh tay kiên cố như sắt — quái lạ cũng chỉ có thể đổ thừa thân thủ Bàng Thống quá nhanh!

“Người!” Ôm mũi, Công Tôn Sách giận dữ ngẩng đầu, lại phát hiện Bàng Thống đã đem y vòng lại ở giữa

hai cánh tay hần và vách tường. Quá thân cận, quá gần gũi, tới mức có thể thấy rõ trong tất cả cảm xúc trong mắt nhau. Cảm giác hoảng hốt nhất thời dâng lên. Công Tôn Sách cố gắng trấn tĩnh, giương mắt nhìn hần.

Bàng Thống thực cẩn thận theo dõi y, sau một lúc lâu miệng lẩm bẩm nói: “Trước kia ngươi tránh ở phía sau Bao Chứng, cũng không cùng ta ra mặt đối kháng, lại ở thái miếu đem ta cùng Triệu lão lục đùa bỡn... Nghe nói cũng từng bị đánh. Hiện giờ thì sao? Bộ dạng này của ngươi, kỳ thật vẫn là sợ ta sao?”

“Ta không sợ ngươi!” Phải hần hay là không nên hần?

Bàng Thống coi như không nghe thấy lời y, không ngờ lại áp sát hơn, thanh âm cũng ép tới thấp hơn: “Công Tôn Sách, người nào mới thật sự là người? Người rút cuộc là người như thế nào?” Nhiệt khí phả lên gương mặt như ngọc hơi nhiễm sắc hồng.

Công Tôn Sách giận dữ — ai thềm quan tâm hần tâm ngoan thủ lạt võ công cao cường! Công Tôn Sách y khi nào dễ bị người ta khi dễ? Lập tức dùng sức đẩy người nọ ra, bước nhanh đi, tới cửa mới mạnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt lạnh liệt, giọng điệu lại lạnh tới mức có thể đem người đông cứng: “Ta là người như thế nào, không cần, Bàng Thống, ngươi, quân!!

4. Chương 4: Ngươi Không Biết Ta Là Người Như Thế Nào Sao?

Lao ra khỏi phòng, trong tai vẫn còn có thể nghe thấy tiếng cười trầm thấp từ phía sau truyền đến, Công Tôn Sách tức giận đến nổi điên, một đường phát cuồng tới phòng Bao Chứng, lôi ra quả trách từ chuyện tùy tiện nhảy xuống vực đem lại phiền toái tới chuyện không biết giữ miệng lại để Bàng Thống lợi dụng sơ hở, mắng đến mức Bao Chứng dậm chân: “Công Tôn Sách ngươi ít lấy ta ra giận cá chém thớt đi, đừng có ức hiếp người ta như thế!”

Mắt đào hoa của Công Tôn Sách liếc ngang tới hần cũng thực sắc bén: “Có phải ngươi đem chuyện khách điếm kia có liên quan tới mật thám ra công bố cho bản dân thiên hạ biết không?”

“... Phải, nhưng mà...”

“Có phải chính vì nguyên nhân đó mà Tiêu Hách mới đem chúng ta đến huyện nha ày không cho đi không?”

“Vốn chúng ta cũng không định mặc kệ chuyện khách điếm kia không phải sao?”

“Chính mình tra án giống như cùng quan huyện tra án sao? Nếu hoàng đế biết thì làm sao bây giờ?”

“... Chuyện đó phải trách Bàng Thống...”

“Hừ hừ, thế đó, người thông minh đệ nhất thiên hạ ở đây, Tiêu Hách phải ngu ngốc mới có thể không tìm người tới phá án!”

Bao Chứng muốn khóc: “Công Tôn, ngươi nói thẳng đi, rốt cuộc ngươi muốn ta như thế nào?”

Công Tôn Sách đắc ý dào dạt tung đòn: “Chẳng như thế nào cả! Ta chỉ nhắc nhở ngươi: thân phận của ngươi hiện tại tuy không phải khâm phạm, lại hơn hần khâm phạm — lừa gạt dẫn đi hôn thê của hoàng thượng, ở cùng một chỗ với Bàng Thống, mối họa tâm phúc lớn của triều đình... Tuy rằng ta đánh giá Bàng Thống hận ngươi chắc cũng hận tới nghiền răng luôn... Lại còn cố tình cuốn vào một hồi huyết án diệt môn hừ hừ thực thực liên quan tới địch quốc! Bao Chứng, ta mà là ngươi, ta đi hảo luyện xem năm chữ ‘tự giải quyết cho tốt’ viết như thế nào!”

Bao Chứng tê liệt ngã xuống trên mặt đất. Công Tôn Sách xoay người xuất môn: xả tức xong thực là thoải mái! Bất quá... Những chuyện vừa nói cũng là thật sự. Nếu khách điếm kia là việc ám muội do Liêu Quốc bày ra thì cũng không sao — hiệu lực hiệp định Đan uyên chi minh vẫn còn đó, tranh đấu hoàng quyền trong nội bộ Liêu Quốc lại đang tới điểm mấu chốt, lúc này Liêu Quốc sẽ không có động thái gì lớn. Nhưng nếu là Tây Hạ thì có thể phiền toái...

Lí Nguyên Hạo, đứa con thứ hai của Đức Minh... Tuy không phải người thừa kế vương vị trên danh nghĩa, ai sáng suốt đều hiểu được chuyện hắc kế vị bất quá chỉ là sớm muộn mà thôi, danh chính hay danh không chính đều không phải vấn đề. Đáng sợ nhất, truyền thuyết nói hắc võ nghệ cao cường, binh pháp thành thạo, lại cực thiện quyền mưu, ngay cả bộ dạng của hắc đều không để người ta dễ dàng nhìn thấy, có thể nói tuyệt đối chính là kiêu hùng thời loạn thế.

Lúc này Đại Tổng ở trong tình trạng quân thần nghi kỵ, bách quan rối loạn, biên thành này lại ở giao giới của tam quốc, nếu Tây Hạ làm khó dễ bây giờ, cho dù không dậy can qua, cũng để lại hậu hoạn! Công Tôn Sách lắc đầu: lúc trước cùng thương nghị với Bao Chứng và Triển Chiêu, vốn định đem chuyện khách điểm âm thầm chỉ huy quan phủ xử lý, hiện giờ xuất hiện án mạng, lại bị Bàng Thống lợi dụng quan phủ giữ chân, nhất định phải sớm giải quyết mới có thể thoát thân.

Trở lại trong phòng, Bàng Thống hiển nhiên đã đi rồi. Y đặc ý hừ một tiếng, lên giường ngủ. Sáng sớm hôm sau, y bị tiếng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tranh cãi âm ỉ đánh thức, bất đắc dĩ đứng dậy rửa mặt — từ lúc Bạch Ngọc Đường bắt đầu đồng hành với họ tới nay, ngày nào cũng như thế, y cũng chẳng dựng dậy nổi tinh thần để mà tức giận nữa.

Tới tiền đường, Bàng Thống không ở đó, tâm tình nhất thời tốt đẹp. Mọi người thương nghị cùng đi ra hiện trường tìm manh mối, Tiêu Hách mở miệng là nói mang ơn, lúc này gọi bộ khoái đầu “Ô Viễn” tiến vào chào mọi người — người vừa lộ diện, tất cả mọi người mắt đều sáng ngời.

Ô Viễn này bất quá mới chỉ gần ba mươi tuổi, cao lớn khôi ngô, tướng mạo đoan chính, một thân quan phục hồng hắc sạch sẽ phẳng phiu, tối trọng yếu là thần tình của hắc đều chất phác với nụ cười thân thiết — đối với người đã nhìn quen những kẻ vênh váo tự đắc, tuổi trẻ mà khinh cuồng, thật sự là đẹp mắt! Bao Chứng, Công Tôn Sách và Tiểu Man lập tức dính lấy hắc. Triển Chiêu? Triển Chiêu đang vội vàng cùng Bạch Ngọc Đường luyện công phu lấy ánh mắt giết người, không rảnh phản ứng cùng bọn họ. Nhưng thật ra Ô Viễn lại hứng thú nhìn hai thiếu niên: “Hai vị tiểu ca nhi thật anh tuấn!” Triển Chiêu nhìn hắc, gật đầu cười. Bạch Ngọc Đường cũng nhìn hắc, lại “Hừ” một tiếng.

Đang muốn xuất phát, bên ngoài bỗng nhiên xảy ra một trận đại loạn, một nha dịch chạy vào, bắt chấp hành lễ, quỳ rạp trên mặt đất hô to: “Đại nhân, đại nhân, không tốt rồi! Có một đám người bịt mặt tới đốt nghĩa trang...”

Nghĩa trang! Mấy cỗ thi thể mang từ khách điểm về liệm đều ở nơi đó, đây chính là manh mối gần nhất!

Một đám người, chính là tam ban nha dịch do Ô Viễn mang tới, lập tức chạy đuổi tới đó, lại thấy — những kẻ bịt mặt này thật đáng để người ta thương cảm. Chỉ thấy ở cửa nghĩa trang có hơn mười thi thể nằm la liệt, tám gã Phi vân kỵ ngạo nghề vây quanh, binh khí vẫn cầm trong tay. Bàng Thống mặc áo lông trắng, khoanh tay lạnh nhạt mà đứng, giống như thi thể dưới chân chẳng qua chỉ là con kiến. .

Thấy mọi người đến, hắc nhướn mày mỉa mai nói: “Manh mối ít như vậy còn mở ra tứ phương chờ người ta đến hủy thi diệt tích, các người hóa ra cũng thật hào phóng!”

Mọi người nhất thời ghen lời, Tiểu Man tức quá, cả giận nói: “Bàng Thống người đừng có nói chuyện toàn gươm đao cung nỏ, người thì tốt chỗ nào chứ? Vì sao người giết hết những người này? Vì sao không để lại người sống?”

“Người sống?” Bàng Thống cười lạnh, chấp tay sau lưng bước qua thi thể nghênh ngang mà đi, chỉ có tiếng cười kiêu ngạo truyền lại, “Bốn vương tham dự việc này chẳng qua là cảm thấy chơi thật tốt, ai quản nhóm các người có phá án được hay không!”

Đám người Bao Chứng sớm biết rằng tính cách hắc xấu xa hoàn hảo, Ô Viễn lại ngạc nhiên nói: “Trung Châu Vương sao lại có thể như vậy...”

Bạch Ngọc Đường tiếp lời: “Người này thật đáng ghét!” Bao Chứng, Tiểu Man, Triển Chiêu gật đầu, chúng nha dịch Ô Viễn mang tới trộm gật đầu. Công Tôn Sách nhìn theo hướng Bàng Thống ly khai, trầm mặc không nói.

Lúc này mấy người khám nghiệm tử thi liền đi khám nghiệm tử thi, tra xét hiện trường liền đi tra xét hiện trường, đàm chuyện liền đi đàm chuyện, quấy rối liền đi quấy rối, cãi cọ ồn ào một hồi, lúc trở về huyện nha

thì trời cũng đã chạng vạng. Ô Viễn muốn theo chân bọn đi ăn, tiện thỉnh bọn họ uống rượu giã kỷ án, được thêm kiến thức. Hắn thay đổi thường phục đi mời người, không ngờ lại bị Triễn Chiêu cười tủm tỉm ngăn cản: “Công Tôn đại ca có việc cần nói cùng ta, để Bạch thiếu hiệp, Bao đại ca, Tiểu Man cô nương đi cùng người thôi.”

Ô Viễn nhất thời mặt mày khổ sở: trong những người này đáng sợ nhất chính là Bạch Ngọc Đường! Lúc trước hắn bắt quá chỉ cùng Triễn Chiêu nói vài câu đã bị người nọ chém không ít nhần đao, hiện giờ làm sao còn dám thỉnh hắn uống rượu? Ai ngờ Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn Triễn Chiêu một cái, cứ nhiên lại thúc giục họ xuất phát, hừ Ô Viễn sửng sốt một chút.

Những người khác đi rồi, Triễn Chiêu lại chẳng có chuyện gì muốn nói, chỉ bảo “Tốt nhất có đóng giữ ở huyện nha”, liền đuổi Công Tôn Sách đi ngủ, chính mình thoát một cái đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Công Tôn Sách chán nản: vì sao lại cần ta phải đóng giữ? Đi xung quanh tùy tiện ăn vài thứ, lúc trở về phòng, đã thấy Bàn Thống lại không xin phép tự tiện vào phòng ngồi ở bên cạnh bàn uống trà.

Công Tôn Sách bỗng dưng nhớ tới bộ dáng của hắn hôm nay đập thi thể mà đi, tâm không khỏi run lên, thốt ra: “Bàn Thống, người rốt cuộc là người như thế nào?”

Bàn Thống lẳng lặng nhìn y, giọng điệu nhẹ như lông chim lướt qua mặt hồ: “Ta là người như thế nào, chẳng lẽ ngươi, không biết sao?”

5. Chương 5: Nguyên Lai Người Là Một Mỹ Nhân

Mới đảo mắt đã qua năm ngày, tiến triển của án tình vẫn rất khó khăn. Dù sao khách điểm đã trở thành một mảnh tro tàn, chỉ còn mấy cỗ thi thể thất linh bát toái (còn có hai cỗ là khách trọ bị liên lụy), có thể tra ra được cái gì? Đừng nói đến chứng cứ của hung án, ngay cả chứng cứ về chuyện khách điểm là căn cứ mật thám của địch quốc cũng bị mất. Hiện giờ khiến đám người Bao Chứng vẫn tiếp tục điều tra, đơn giản chỉ là hai việc: nhiều người đã chết như vậy, tổng yếu vẫn cần cho người chết một cái công đạo; mặc kệ ai là kẻ giết người, đã dám nghênh ngang xông vào nghĩa trang để hủy thi diệt tích, có thể thấy được mấy cỗ thi thể thoát nhìn không có gì kia vẫn còn chứa đựng huyền cơ..

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu phối hợp với người của Ô Viễn để tuần tra cảnh giới – Triễn Chiêu là hỗ trợ, Bạch Ngọc Đường thuần túy đi theo để giúp vui. Ô Viễn cũng hiểu được, cho nên cứ vây quanh Triễn Chiêu mà “Thiếu hiệp”, “Lão đệ” không ngừng, thấy Bạch Ngọc Đường liền lập tức trốn xa. Cái này còn có thể chấp nhận được, thế nhưng Triễn Chiêu chẳng biết vì sao lại tương một câu: “Ô đại ca tuy rằng chỉ là nha dịch, thế nhưng tinh hoa nội lễ, thật sự khí độ bất phàm!” Khiến Ô Viễn mừng rỡ tới nỗi đi trên đường ngay cả ngực cũng ưỡn cả lên vài phần, Bạch Ngọc Đường lại tức giận đến đau răng.

Đại khái vì bị những người này ảnh hưởng, Tiêu Hách và Ô Viễn đối với Bao Chứng vốn kính cẩn như thần thánh, dần dần lại thấy sự thật rằng hắn ở tổ ba người, thậm chí bây giờ đến tổ năm người, là kẻ không có địa vị nhất; ngược lại chuyển sang xu nịnh Công Tôn Sách. Nhưng mà Công Tôn Sách tự hiểu được: bọn họ làm như vậy mới phí công – mình không giống Bao hắc thán lớn lên ở nơi phố phường, đã xuất thân từ nhà quan lại, từ nhỏ liền quen việc con người trước mặt sau lưng ứng xử khác nhau, trừ mình ra thật sự những kẻ kia ai cũng không tin tưởng được, kẻ luôn xét đoán nhân tâm như y một chút cũng không giống với dáng vẻ bề ngoài, một quý công tử không biết nhân gian ấm lạnh ra sao.

Cho nên khi lần đầu tiên y đưa ra vấn đề trong huyện nha có nội quỷ, cùng với sự hoài nghi Ô Viễn có thể là gian tế, vài người hiểu biết y sâu sắc không có phản ứng gì quá lớn, ngay cả Bàn Thống, kẻ ngang ngược đòi tham dự vào hội nghị, cũng chỉ nhướn mi.

Có điều Tiểu Man yêu nhất náo nhiệt, vươn ngón tay ngọc thon dài chỉ y, nói: “Thấy không, bây giờ mới gọi là nhân tâm bạc bẽo nhé! Ô Viễn kia đối với Công Tôn công tử người còn tốt hơn Đại Bao đối với ta, thế nhưng người không chút do dự đi hoài nghi hắn, thật sự là... Chậc chậc!”

Bao Chứng rốt cục quơ được cơ hội báo thù, làm ra vẻ vô cùng đau đớn: “Công Tôn, đều tại ta đi bước nào cũng đều huyết vũ tinh phong, liên lụy khiến người sinh ra bệnh đa nghi, xem ai cũng thành nghi phạm, thật sự là... Chậc chậc!”

Triển Chiêu nheo mắt cười: “Em vừa nhìn người nọ đã cảm thấy hắn không đáng tin, thân phận của hắn còn không đáng ngờ bằng việc vô công hắn dường như rất cao cường. Nhưng mà em cũng chỉ chia với Ngọc Đường đi bảo hộ anh và Bao đại ca, cũng chưa đến nỗi không biết xấu hổ nói thẳng ra hoài nghi của bản thân! Hắc hắc, dù sao người ta đối chúng ta cũng thật sự không tồi, còn trộm lấy mứt hoa quả của Nhị di thái nhà Huyện thái gia cho mình ăn nữa chứ...”

Bạch Ngọc Đường vốn cười đến gập bụng liền bật dậy: “Mèo thôi, ta sao lại chưa được ăn hả?”

“... Ngon lắm, tự ta ăn sạch rồi.”

Hai kẻ tiểu nhân đánh nhau. Công Tôn Sách tức giận đến nỗi mặt trắng nhợt trắng nhợt, thấy Bàn Thống hơi nhịp chân, nhìn có vẻ rất có quan điểm đang muốn mở miệng: “Bổn vương...” Lập tức nhảy dựng lên chỉ vào hắn: “Không cho người nói chuyện!”

Bàn Thống giơ hai tay tùm tùm cười: “Không nói, không nói! Chỉ là, bổn vương vốn muốn nói kỳ thật ta cũng hiểu được Ô Viễn có vấn đề...”

“Xi!” Mọi người cười nhạt, “Chúng ta đều cảm thấy hắn có vấn đề!”

Cái này khiến Công Tôn Sách thật sự muốn dậm chân: “Đều cảm thấy hắn có vấn đề thì các người còn tranh nhau nhiech móc ta làm cái gì?!”

Bao Chứng, Tiểu Man trầm miệng một lời: “Thì thú vị đó!”

Triển Chiêu cười: “Lần sau em sẽ giúp anh nhiech móc Bao đại ca báo thù là được rồi!”

Bạch Ngọc Đường cảm giận: “Nhưng lần này cái gì ta cũng chưa nói!” Mứt hoa quả ơi mứt hoa quả...

Bàn Thống: “Quả thật thú vị. Lần sau... tiếp tục?”

Nhưng mà Ô Viễn nếu là gian tế, cũng quá thảm đi: chỉ một ngày sau đó, hắn đột nhiên bị hơn mười người bịt mặt vây kín ngay trước mắt Công Tôn Sách, bị chém tới nát thành bảy tám mảnh... Khụ, kỳ thật không nghiêm trọng như vậy, không nát, nhưng là chỉ còn một hơi – nếu không phải Triển Chiêu lo lắng không muốn Công Tôn Sách đơn độc ở cùng Ô Viễn một chỗ nên chạy đi tìm, Bàn Thống lại an bài hai phi vân kỵ âm thầm đi theo Công Tôn Sách – khẩu khí này cũng sớm chặt đứt. Mà thần kỳ thay, Công Tôn Sách chỉ chịu va chạm trầy da một chút, chủ yếu kinh hách không nhỏ.

Hai người toàn thân đầy vết máu bị mang về huyện nha. Khi đó trời đã chạng vạng, Tiêu Hách thấy dưới ánh đuốc Ô Viễn cả người huyết nhục mơ hồ, liền kêu lên một tiếng sợ hãi rồi hôn mê bất tỉnh, nhưng thân mình còn chưa kịp ngã xuống đất đã bị một cước đá văng – Bàn Thống biểu cảm bình tĩnh, vượt qua Tiêu Hách, không nói một lời tiếp nhận lấy Công Tôn Sách từ trong tay Triển Chiêu.

Công Tôn Sách vẫn còn ý thức, vốn không muốn, nhưng cả người nhũn ra không có khí lực, tối quan trọng hơn chính là y thấy ánh mắt Bàn Thống liền không nói được nên lời nữa; Triển Chiêu vốn cũng không nguyện ý để người khác tới đỡ Công Tôn đại ca, nhưng Bàn Thống đã nhanh tay, Bạch Ngọc Đường còn nhanh tay hơn – hắn chẳng qua ngẩng đầu hô một tiếng “Bao đại ca đến hỗ trợ”, tay lập tức liền trống rỗng, chính mình cũng bị kéo vào một lồng ngực, bị ôm đến choáng váng: “Mèo con, bị thương sao? Sao trên quần áo đều là vết máu? Có bị vết thương nào không?”

Bao Chứng và Tiểu Man với tay ra, hết nhìn bên này rồi lại xem bên kia, bắt đắc dĩ, đành phải đi chiếu cố Ô Viễn.

Công Tôn Sách bị Bàn Thống trực tiếp mang vào phòng ngủ, sau đó liền bị ra lệnh đi tắm rửa. Công Tôn Sách cả giận, trừng mắt đào hoa đẩy hắn ra nói: “Không nhọc Vương gia lo lắng, Công Tôn Sách không yếu đuối đến nỗi thấy người bị giết liền té xỉu!” Hận đành hận hơi sức không đủ, nói ra không có khí thế.

“Bổn vương cũng không cho rằng người yếu đuối, nhưng bổn vương cho rằng người cần thay đổi quần áo để kiểm tra vết thương... Ngay lập tức.” Bàn Thống cũng không hoảng không loạn, giọng điệu lại không để

cho người ta dám nghi ngờ không nghe theo.

“Ta cũng không cần phiền...”

“Công Tôn công tử, nếu là án mật thám bình thường, cho dù xảy ra án mạng, người cho là bốn vương sẽ vì nó mà dây dưa ở cái địa phương rách nát này? Người nên biết ta vì cái gì... vì ai mà đến. Hay người thật muốn cho ta cái cơ để phát tác?”

Công Tôn Sách cảnh giác lui về phía sau hai bước, đúng lúc gặp được cái bàn giúp ổn định lại cơ thể yếu ớt, nhìn chằm chằm Bàng Thống, nghiêm nghị nói: “Lúc trước phá hỏng chuyện của Vương gia, Vương gia nếu muốn trách tội, Công Tôn Sách không có lời nào để nói! Nhưng cho dù ta chỉ là nhất giới thư sinh, cũng sẽ không ngồi chờ chết, cho dù Vương gia có ý đồ gì, xin hãy nói cho ta biết!”

Nhất thời yên lặng. Bàng Thống nhìn chằm chằm Công Tôn Sách, trên mặt âm tình bất định. Công Tôn Sách tim đập như trống nổi, lại không lùi bước nửa phần. Bỗng nhiên bông nến nổ lép lép, phát ra tiếng vang giòn nứt. Công Tôn Sách cả kinh, hoàn hồn lại đã thấy Bàng Thống đến trước người mình.

Hô hấp giao triền.

Công Tôn Sách hoảng sợ ngửa ra sau, lại bị Bàng Thống đưa tay ôm thắt lưng ép trở về: “Cẩn thận thương thế của người.” Tay kia nắm lấy cánh tay trắng da của y, cẩn thận – nhưng không có nửa điểm hoài nghi – kéo y vào người mình.

“Bàng Thống người mau buông ta ra...” Công Tôn Sách vừa thẹn vừa giận, trong lòng nói, biết rằng thắt lưng bản công tử mảnh mai, nhưng mảnh mai như vậy không phải để cho người tùy tiện đến ôm! Dùng sức giãy giụa, giãy giụa... Đáng tiếc ngoài làm cho mình càng không được tự nhiên, không có tác dụng.

Bàng Thống làm bộ không nghe thấy lời y, trầm giọng nói: “Ý đồ của ta? Ý đồ của ta cho dù nói ra thì người có thể ngăn cản ta sao? Tựa như hồi ở thái miếu? Ừ?” Lại đi cọ cọ dính dính, chóp mũi gặp chóp mũi.

Công Tôn Sách không cam lòng yếu thế, ngẩng đầu nhìn thẳng hai mắt hấn (thuận tiện đem chóp mũi dịch xa một chút), bắt gặp ánh mắt tựa hồ đơn giản lại phẳng phất như đang nói lên không biết bao nhiêu điều, thoáng chốc thất thần.

Bàng Thống bỗng nhiên khàn khàn cười, nói: “Ta biết người là người như thế nào rồi! Người nha...” Nhanh chóng hôn lên môi y một cái, “Nguyên lai là một mỹ nhân!”

..... “Bàng Thống, ta giết người!”

6. Chương 6: Ta Là Người Một Nhà

Giết Bàng Thống? Công Tôn công tử, giết người cũng phải xem thực lực đó nha!

Công Tôn Sách rống to một tiếng, không làm Bàng Thống dao động, nhưng thật ra lại đem Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kéo đến.

Bên cạnh là lão thần tự tại đang đẩy cửa sổ xem trời sao – Bàng Thống, trước mặt chính là hai thiếu hiệp đáng yêu mắt mở to ngây thơ, Công Tôn Sách lập tức gặp phải vấn đề nan giải: hai hài tử này thật ra đều có thực lực, nhưng chẳng lẽ lại muốn bản công tử thông cáo thiên hạ nói mình bị Bàng Thống (đồ bại hoại hỗn đản không có đạo đức!) hôn? Đường nhiên không được! Ta hấn là chỉ cần nói “Bàng Thống muốn hại ta”, khiến Triển Chiêu đánh hấn một chút là được rồi!... A, cũng không được, Bàng Thống có miệng của mình, nếu hấn ngoan ngoãn chịu bị đánh mà không nói lời vô lại nào, đó mới là thấy quý!

Tư tiền tưởng hậu, cuối cùng Công Tôn Sách cắn răng quyết định nhịn, chỉ ngón tay về phía Bàng Thống: “Từ nay về sau ta không muốn nhìn thấy người này, Triển Chiêu, đừng cho hấn tới gần ta!”

Ai ngờ Triển thiếu hiệp từ xưa đến nay vốn là tri kỷ, giờ lại khó xử gãi gãi đầu, chà chà tay, trương lên một khuôn mặt tươi cười nhu thuận mà... cự tuyệt: “Nhưng Công Tôn đại ca à, chúng em vừa rồi còn thương lượng từ nay về sau để cho Bàng Thống mang người của hắn đi bảo hộ anh đó.”

“Gi?” Công Tôn Sách run rẩy chỉ vào cậu, “Em mặc kệ anh?”

Bạch Ngọc Đường tranh nói: “Người nghĩ muốn một chết mèo con sao? Hiện tại người của huyện nha không đáng tin cậy, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình, hắn chăm làm sao hết được? Kẻ này có sẵn người, tội gì không dùng chứ? Bàng Thống không bảo vệ người sẽ đi bảo hộ Bao than đen —— đây không phải là đưa Bao than đen vào chỗ chết sao?”

“Ta không cần người bảo hộ!” Công Tôn Sách trầm đĩnh tiết thiết nói. Bạch Ngọc Đường lập tức phóng y một tia nhìn vô cùng khinh thường, mà Triển Chiêu rõ ràng xem nhẹ y, trực tiếp nói với Bàng Thống: “Bàng Thống, ta biết người bụng dạ khó lường, nhưng xét cho cùng người cũng không có ác ý gì với Công Tôn đại ca... Chúng ta đành khiêm nhân tình của người, giúp ta chiếu cố Công Tôn đại ca được không?”

Công Tôn Sách hoảng sợ trừng lớn mắt: Triển Chiêu, em rốt cuộc mắt bị làm sao mà nhìn ra thành Bàng Thống không có ác ý?

Bàng Thống híp mắt cười: “Triển thiếu hiệp tính toán gì hay vậy?! Bỏ vương dựa vào cái gì mà phải làm lao công cho các người?”

Triển Chiêu ánh mắt chớp chớp, cười y như một tiểu yêu ma quỷ quái: “Chẳng lẽ chính người không muốn bảo hộ Công Tôn đại ca sao?”

“.....” Bàng Thống không nói gì, nửa ngày mới “Hắc” một tiếng bật cười, “Triển thiếu hiệp, ta nghe người!”

Công Tôn Sách trực tiếp nhảy dựng lên: “Triển Chiêu em...” Nhưng mà Triển Chiêu lại nhìn y với vẻ mặt nghiêm túc: “Công Tôn đại ca, chuyện lần này hiển nhiên không phải chỉ là một án mật thám đơn thuần, Bao đại ca đã bắt đầu điều tra hồ sơ bản huyện tìm đến từng cái lông sợi tóc... Ít nhất phải biết được bọn họ rốt cuộc là người nước nào, vì sao lại bị giết, bị người nào sát hại? Cho dù nói nội chiến của địch quốc cũng chỉ như chó cắn nhau, chúng ta cũng muốn được biết rõ ràng! Việc này anh cũng không phải không hiểu được, cho nên đừng giận dữ - chẳng lẽ còn muốn cho chuyện đêm nay phát sinh thêm một lần nữa? Anh có biết lúc em đuổi tới nhìn thấy anh cả người đầy máu thật sự bị hù chết hay không? Anh có biết nếu không phải Ô Viễn che chở cho anh, anh căn bản chờ không được đến lúc em đuổi tới đã bị giết rồi?”

Công Tôn Sách không dám lên tiếng nữa, nhưng Bàng Thống lại “Hừ” một tiếng: “Hai người Bỏ vương phải đi chẳng lẽ lại ngồi không?”

Triển thiếu hiệp nhướn mày: “Trên chiến trường có lẽ bọn họ đã giải quyết được, nhưng nói đến chiêu thức nội công, công phu bọn họ còn kém xa!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “So với mèo con kém rất, rất, rất xa ! So với Bạch gia gia lại kém rất, rất, rất, rất xa.”

Công Tôn Sách lúc này nóng lòng muốn nhìn Bàng Thống tự cao tự đại khinh thường phun ra một câu “Đã thế bỏ vương mặc kệ các người”, ai ngờ mắt Bàng Thống chỉ giật giật, hắn lại không thốt lên câu nào – Công Tôn Sách choáng váng nhìn Triển Chiêu vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường nói “Cũng nhờ người, đúng là có thể thuyết phục được Bàng Thống”, sau đó nắm lấy con chuột bạch xinh đẹp đang vênh đuôi lên đến tận bầu trời kéo đi mất.

“Triển Chiêu.....” Em cứ như vậy đem Công Tôn đại ca của em bán đi? Công Tôn Sách không cần quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được ánh mắt vừa đắc ý vừa trêu tức, lại vài phần như có điều suy nghĩ của Bàng Thống phóng đến trên người. Hít sâu một hơi, Công Tôn Sách rõ ràng không muốn quay đầu lại: “Vương gia, hảo ý của ngài Công Tôn Sách tâm linh, nhưng...”

“Triển Chiêu chỉ sợ sẽ không đồng ý đi?”

Quả nhiên. Một khi đã như vậy... “Như vậy Công Tôn Sách tạ ơn Vương gia trước... Vương gia, Công Tôn Sách muốn tắm rửa thay quần áo, xin hãy tránh đi.”

Bàng Thống cho tới bây giờ hoàn toàn không phải người có thể bị kẻ khác rung cây dọa khỉ. Công Tôn Sách rất nhanh phát hiện thần tình hắn không hài lòng chuyển lên người mình, y liền nhướn mày, môi hé mở... Thằng nhãi này gian trá, tay tự nhiên cũng có động tác, đúng hơn là đại động tác! Đáng tiếc Công Tôn Sách lúc ấy không để ý thấy (kỳ thật cho dù để ý thấy cũng trốn không thoát).

Sau khi bị ném vào thùng tắm vẫn còn mặc nguyên y phục, Công Tôn Sách ngâm mình trong làn nước ấm áp, giờ mới phát hiện chính mình hóa ra lúc đó vẫn luôn run rẩy, đương nhiên điều này cũng không gây trở ngại tới việc y vừa trút bỏ y phục vừa mở miệng mắng Bàng Thống phải thiên đao vạn quả. Nhưng mắng thì mắng, y chợt nhớ lại sau án thái miếu, nếu người nọ không phải Bàng Thống, không phải kẻ quyền khuyh thiên hạ uy chấn tứ phương, sợ đúng là đã bị thiên đao vạn quả rồi – nghĩ đến chuyện này, y rốt cuộc liền mắng tiếp không nổi.

Trong án thẩm thái miếu, Bao Chứng hoàn toàn dựa vào một cỗ tử bị phần khí mà đầu đá lung tung. Kẻ chân chính bình tĩnh mà phán đoán, tung lưới thu lưới, đem án thái miếu thật sự biến thành một cái “Án”, đích thực chính là y. Cho nên sau cái liếc mắt ý vị thâm trường của Bàng Thống lúc đó, y đối với vận đen của mình kỳ thật là có tâm lý chuẩn bị sẵn sàng rồi. Nhưng, trời ạ!! Công Tôn Sách sờ sờ môi, nhớ tới vừa rồi Bàng Thống vừa chặn ngang ôm lấy y, vừa nói: “Về sau ngươi là người của ta, tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời.” Lại cảm thấy căm giận: người của người? Có mà ngươi mộng giữa ban ngày! Còn dám can rõ như thế, cho dù ngươi là Trung Châu Vương đại tướng quân, ta cũng muốn mời ngươi ném thử chút lợi hại của bản công tử!

Tắm xong đi ra, vết trầy da thâm tím trên người bắt đầu đau nhức. Bàng Thống sau khi ném y vào thùng tắm xong liền rời khỏi phòng, lúc này xét chuẩn thời gian phái người đem thuốc mỡ đến. Công Tôn Sách giờ mới hết hy vọng, hoàn toàn tin chuyện Triển Chiêu đem y ném cho Bàng Thống là thật... Hình như là chủ ý của Bạch Ngọc Đường? Chuột bạch, ta nguyên rửa người!

Nói là “ném cho Bàng Thống”, kỳ thật cũng không có gì biến hóa. Tổ năm người vẫn như trước, cả ngày ghé vào cùng nhau tìm manh mối, tìm sơ hở. Bàng Thống vẫn như trước tránh ở trong huyện nha, nhân nhả làm bộ như mình đến cái nơi hàn địa đất cần sỏi đá này để đi nghỉ.

Ô Viễn bị thương rất nặng, đúng là chỉ còn một hơi khí. Cũng may thân mình hắn cường kiện, nội công thâm hậu nên mới không một mạng quy thiên, sau rồi tình hình cũng tốt đẹp lên. Nhìn hắn bị bao thành cái bánh chưng nằm ở trên giường vẫn còn cố gắng nói cảm ơn với Triển Chiêu, vẫn hỏi mình có bị thương hay không, Công Tôn Sách sinh ra một tia áy náy hiếm có: cho dù vậy, đến bây giờ y cũng vẫn hoài nghi Ô Viễn.

Ai ngờ hai ngày sau, khi y và Bao Chứng rốt cuộc từ vết sẹo, hình xăm trên mấy cỗ tàn thi tìm ra manh mối, hai vị thiếu hiệp sau khi đánh đuổi thích khách, truy tung đến tận sào huyệt của thích khách nghe được đôi câu vài lời, dần dần truy ra mật thám là người Tây Hạ, chợt có thay đổi bất ngờ.

Tiêu Hách thỉnh mọi người mật đàm, nói có chuyện quan trọng thương lượng. Lão nhân hèn mọn lúc này đứng thẳng lưng, trừng trừng mắt, tinh thần đặc biệt sáng láng. Lão chấp tay cúi người nói: “Chư vị, những người quang minh chính đại như chúng ta sẽ không nói lời ám muội, ta biết các vị hoài nghi trong huyện nha cũng có mật thám Tây Hạ... Người kia, chính là ta!”

Không ai giật mình. Bọn họ chỉ ở lại vài ngày tại khách điểm đã phát giác tình hình của khách điểm, Tiêu Hách làm quan nhiều năm, nếu là hạng mông muội vô năng thì khỏi nói cũng được, nhưng hồ sơ cai trị huyện này bao năm qua chứng minh lão đối với chính sự vẫn có chút tài năng, vì sao lại không hề có phát giác? Mọi người sớm đã cân nhắc chuyện đó, hiện giờ thấy lão chủ động thổ lộ thân phận đều có suy nghĩ hóa ra đúng là như vậy, lập tức sau một giây ngây người liền đang làm cái gì thì cứ làm cái đó: Bao Chứng tiếp tục châm trà cho Tiểu Man, Bạch Ngọc Đường tiếp tục nắm thắt lưng Triển Chiêu, thì thầm vào tai không biết đang nói cái gì, Triển Chiêu tiếp tục suy nghĩ ánh mắt tà tà cười, Bàng Thống ngồi ở chủ vị tiếp tục ngoạn kiếm như đi vào cõi thần tiên, chỉ có Công Tôn Sách im lặng, thật sự chăm chăm nhìn Tiêu Hách, đáng tiếc ý nghĩ trong lòng y lại là: vì sao ta lại cảm thấy Tiêu Hách với cha ta giống nhau chứ? Cha ta nào có bản lĩnh làm mật thám?

Tiêu Hách trán toát mồ hôi, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cắn răng vãi thật sâu với Bàng Thống: “Ta tuy vào Tổng cảnh có thể nói là bụng dạ khó lường, nhưng cũng chưa làm ra tội ác tày trời gì, hiện giờ lại bị địch

thủ ở quốc nội đuổi tận giết tuyệt, mắt thấy cùng đường! Ta chỉ cầu bảo toàn tính mạng về nước, không phụ long ân của chúa ta... Cầu Vương gia giúp đỡ!”

Lão vừa nói xong, Công Tôn Sách lập tức đứng dậy phản ứng: “Vậy chúng ta cáo lui trước... Quốc gia đại sự, chúng ta không dám dự thính!” Tiếp theo mọi người đều đi ra ngoài. Mới đi được hai bước chợt nghe Tiêu Hách lo lắng kêu lên: “Công Tôn công tử... Vương gia!”

Công Tôn Sách quay đầu lại, đã thấy Bàng Thống cũng đi theo bọn họ ra ngoài. Tiểu Man lạnh mồm lạnh miệng, ngạc nhiên hỏi: “Người đi ra làm cái gì?”

Ánh mắt Bàng Thống chằm chằm nhìn Công Tôn Sách, hần cười rất vô tội: “Công Tôn công tử không phải bảo ‘chúng ta’ cáo lui sao, bốn vương tất nhiên không dám lưu lại... Đừng quên, chúng ta, hiện giờ chính là người một nhà!”

7. Chương 7: Người Không Phải Là Người!

Không biết người khác như thế nào, dù sao rằng Công Tôn Sách suýt cần phải môi. Nhưng hoàn hồn lại liếc nhìn những người khác, ngoài Bạch Ngọc Đường vẫn mang bộ dáng thờ ơ, Bao Chứng, Tiểu Man và Triển Chiêu đều có biểu tình muốn nôn không nôn được, rồi sau đó cùng đồng loạt quay lại nhìn y.

Bao Chứng: “Công Tôn, người cho phép Bàng Thống làm cái gì?” Bao Chứng người choáng váng à? Ta có thể cho phép hắn làm cái gì? .

Tiểu Man: “Công Tôn Sách người nhìn Bàng Thống được cái chỗ nào vậy? Hắn làm ra bộ dáng súc vật vô hại, ta nhìn đã thấy sợ hãi!” Ta còn sợ... khụ, khẩn trương hơn nàng đó! .

Triển Chiêu: “Công Tôn đại ca, từ khi nào Bàng Thống thành người một nhà? Vậy chúng ta có thể điều khiển bảy mươi hai phi vân kỳ của hắn sao?” Thật là một đứa nhỏ khôn khéo! Bao Chứng, người xem đi, ai cũng không thua kém người! .

Bạch Ngọc Đường chưa từng có kinh nghiệm ở việc nói móc người khác: “Này Triển mèo con, ta thấy dù điều khiển được họ thì cũng chỉ có Công Tôn Sách hắn là điều khiển được thôi – người không thấy Bàng Thống kia chỉ quan tâm tới mỗi Công Tôn Sách à?” Bạch Ngọc Đường, chuột bạch, ta thấy người cũng chỉ ở cùng trình độ với Bao Chứng thôi!

Nhưng điều đó cũng không trọng yếu, quan trọng là... Bàng Thống, nếu người đã nghĩ không muốn đếm xỉa đến chuyện của người ta, vì sao còn muốn đem bọn ta lôi cùng xuống nước? Trong lòng Công Tôn Sách tràn đầy buồn bực.

Bên kia hiển nhiên Tiêu Hách nghe thấy lời Bàng Thống cũng hiểu được, vài bước đi lên ngăn trước mặt mọi người: “Xin chờ một chút!” Nhưng rồi lão lại không nói gì, biểu tình trên mặt thực vặn vẹo, sau một lúc lâu mới quyết định, cắn răng trầm giọng nói: “Các vị! Nếu các vị có thể bảo vệ cho ta bình yên trở về Đại Hạ, ta nguyện ý thay chúa ta hứa hẹn: sau khi chúa ta đăng cơ, trong vòng ba năm quyết không xâm phạm một phân Đại Tổng!”

Nghe vậy mọi người đều biến sắc, Triển Chiêu lập tức quát hỏi: “Chủ nhân nhà người là ai?” .

“Chính là Nguyên Hạo điện hạ của Đại Hạ Quốc chúng ta!” .

“Nguyên Hạo?!” Lại cả kinh.

Tiêu Hách chấp tay nói: “Có thể thỉnh các vị lại ngồi xuống một chút không, để tại hạ có thể nói rõ ràng... Nếu như nghe xong mà vẫn cảm thấy ta không đủ thành ý, các vị, ta quyết không cưỡng cầu!”

Công Tôn Sách và Bao Chứng hai mắt nhìn nhau, lại thêm mắt Tiểu Man, cuối cùng cùng hướng đến Bàng Thống: hắn là vương gia ngoại tộc quyền cao chức trọng, cũng là phản thần mộng tưởng giang sơn bức vua

thoái vị – cả hai điểm này đều khiến đám người Bao Chứng không thể không đề phòng, không thể không cẩn thận.

Bàng Thống nhướn mày cười, đột ngột xoay người hỏi: “Hai vị thiếu hiệp nói như thế nào?” .

Triển Chiêu đang cùng Bạch Ngọc Đường kể tai nói nhỏ cái gì, nghe vậy trềng mắt: “Người hỏi hẳn xem người ở khách điểm có phải do bọn hắc giết không?”

Bàng Thống: “...”

Tiêu Hách: “Không phải! Khách điểm chính là một cứ điểm của Nhị điện hạ, bình thường căn bản không có tác dụng gì, lần này là, phải là...”

Bạch Ngọc Đường nhất thời tinh thần tốt đẹp, vén vạt áo xông lên một bước nói: “Bàng Thống người mau hỏi hẳn! Hiện giờ rốt cuộc là làm sao? Có phải Nguyên Hạo có âm mưu gì không?”

Bàng Thống: “...”

“Không có âm mưu! Không có!” Tiêu Hách gấp đến độ xua tay liên tục, “Không nói dối các vị, Nguyên Hạo điện hạ ở trong Đại Hạ Quốc đã được mọi người cùng coi là người thừa kế vương vị, nhưng Đại điện hạ... Ai, coi như chó cùng rứt giậu đi, vẫn luôn hết sức dồn ép, nhưng hiện giờ lại phải sát thủ đi muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta ở Tổng cảnh... Các vị, Tiêu Hách ta tuy là gian tế nước khác, nhưng từ khi nhận chức tới nay chưa bao giờ làm việc gì có hại cho Đại Tổng, bình thường cũng coi như liêm chính yêu dân, ta...”

Bạch Ngọc Đường nổi giận: “Ít lảng tránh việc chính đi! Cho bọn gia gia phải là gốc tử sao? Bàng Thống người hỏi hẳn...”

Công Tôn Sách không thể nhịn được nữa: “Được rồi! Hỏi thì hỏi đi, cứ lôi Bàng Thống ra làm cái... Ô!” Không đề phòng bị Triển Chiêu bịt miệng kéo đến bên cạnh Bao Chứng Tiểu Man nói thầm: “Dựa vào cái gì mà chính mình hỏi chứ, hiện tại chúng ta chính là cái đinh trong mắt hoàng đế, đang không có việc gì chuốc phiền toái vào thân làm chi? Để cho Bàng Thống hỏi, không quan hệ với chúng ta!”

“Vốn cũng chẳng liên quan tới chúng ta! Cái gì cũng không hỏi không được sao?” Nhắc đến Hoàng Thượng, Tiểu Man luôn có chút không được tự nhiên.

“Đương nhiên không được!” Công Tôn Sách vừa nghe đến đây, thất lưng đã bị nắm lấy, mạnh mẽ bị kéo vào một thân hình ấm áp to lớn – ngẩng đầu, Bàng Thống không nhìn y, mà là trềng mắt nhìn hai người Triển Bạch với thái độ rất không ưa thích: “Nếu đã là bốn vương tử, một nhà tiểu hài tử các người đừng có ngắt lời!” .

“Cái gì!” Triển Chiêu rút kiếm, Bạch Ngọc Đường trực tiếp đập vỡ cái bàn.

Đây đúng là loạn một đoàn! Công Tôn Sách tức giận đến bốc hơi nước, một bên dùng sức cố gắng bỏ bàn tay to đang ôm trên thất lưng ra, một bên rống: “Câm mồm!”

“Đúng vậy, đều câm mồm cho bốn vương tử!” Bàng Thống lập tức hát đệm, nhưng tay vẫn quơ rất chắc, cứng rắn tha Công Tôn Sách trở về chỗ ẩn y ngồi xuống. Công Tôn Sách đang muốn nổi bão, ngẩng đầu lên lại im miệng: chỉ thấy Bàng Thống đã chỉnh lại sắc diện, ánh mắt sáng bừng, lớn tiếng quát Tiêu Hách: “Người dựa vào cái gì mà thay Lí Nguyên Hạo ứng thuận ba năm không nhiều Tổng? Người nghĩ rằng Đại Tổng ta để ý Tây Hạ nhỏ nhỏ của người sao? Ba năm cái gì... Nực cười! Bốn vương tử hỏi người dựa vào cái gì?!”

“Chỉ bằng nếu ta đăng cơ, hẳn sẽ cùng Liêu lợi dụng lẫn nhau, cầu Tổng, Liêu, Hạ lập thành chi thế chân vạc. Mà nếu Vương huynh vô tri kia của ta đăng cơ... Hẳn sẽ nghiêng cả nước đi nhờ vả Đại Liêu!”

Thanh âm cảm khái vang lên trả lời ở ngoài cửa, mọi người theo tiếng nhìn lại, đúng là Ô Viễn, kẻ chỉ còn có nửa khẩu khí treo ở đó! Bao Chứng “Ba” một tiếng vỗ ót: “Ôi ông trời, người cũng đừng nói với ta người chính là Lí Nguyên Hạo nhé!”

Ô Viễn được Tiêu Hách cung kính đỡ bước vào phòng, tuy rằng bị thương nặng đến suy yếu, lại vẫn trấn định tự nhiên, thản nhiên cười với Bao Chứng rồi hướng về người địa vị cao nhất, Bàng Thống, hơi vuốt cằm: “Trung Châu Vương gia, tại hạ Nguyên Hạo, lúc trước bắt đắc dĩ phải dùng thân phận giả, mong được lượng thứ!”

Đúng là Lí Nguyên Hạo! Công Tôn Sách cảm thấy mình trừng mắt nhìn Ô Viễn đến mức trừng mắt sắp trừng rớt cả ra! Một hồi thất thần xong, lập tức cả giận nói: “Lí Nguyên Hạo, người thật lớn mật! Vương tử nước phụ thuộc mộ binh tự ý nhập biên cảnh Đại Tống, an bài mật thám ẩn núp vào quan trường nước ta, rốt cuộc là có ý gì?”

Lí Nguyên Hạo”Ha ha” cười: “Công Tôn công tử, ngài... đâu phải lẽ bộ thị lang?” Nhướn mi cười với Công Tôn Sách.

Cái mũi Công Tôn Sách suýt tắt thở: ý là bảo ta không xen vào đúng không? Ai ngờ trên lưng bắt chột nặng, thiếu chút nữa khiến y tắt thở thật.

Bao Chứng thốt ra: “Người có biết chuyện của chúng ta?” .

Lí Nguyên Hạo và Tiêu Hách đều khẽ gật đầu, Tiêu Hách nói: “Thái miếu công thẩm cho dù được che dấu nghiêm cẩn, chúng ta cũng nghe được một tia tiếng gió. Ra vẻ không biết mà cường lưu các vị, cũng là vì các vị không khỏi tới quá đúng lúc.”

“Bách gia gia muốn đi đâu thì đi chỗ đó, lúc này bọn người lén lút hoạt động, còn dám cản trở gia gia được sao?” Bạch Ngọc Đường mở miệng khiêu khích.

Lí Nguyên Hạo hiển nhiên đã nhẫn nhịn lâu rồi, lúc này lạnh lùng cười, đáp một câu râu ông nọ cắm cằm bà kia: “Triển thiếu hiệp chẳng những là nhân tài có võ công xuất chúng, khả năng tự kiềm chế cũng thật sự là tốt quá mức!” Vì thế Bạch Ngọc Đường lại đập vỡ một cái bàn. Triển Chiêu niệm tình mứt hoa quả nên trở mình ngăn cản con chuột lớn đã chuẩn bị động thủ ẩu đả thương tàn nhân sĩ.

Công Tôn Sách lúc này đã là một thân mồ hôi lạnh: Bàn Thống... Vì sao từ nãy tới giờ hắn không nói cái gì? Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên có người tiến đến bên tai y, hơi thở nóng hầm hập, thấp giọng cười nói: “Ta hỏi người, Công Tôn công tử, người bảo chúng ta nên giúp hay không nên giúp hắn?” .

“Hỏi ta làm chi?” Công Tôn Sách gắng trốn, Bàn Thống lại giống như đoán được, dính mình theo y, vẫn hơi thở nóng hầm hập không đứng đắn nói nhỏ: “Chúng ta không phải là người một nhà sao? Công Tôn công tử tài trí hơn người, giỏi nhất là đùa bốn thế cục, bốn vương nghe lời công tử như Thiên Lô sai đâu đánh đó... vậy mà...”

Công Tôn Sách cảm giác được chóp mũi hơi lạnh của hắn như có như không nhẹ nhàng chạm vào gương mặt chính mình, nhất thời như liệt hỏa hừng hực, trước khi đầu óc kịp phản ứng đã nhảy bật lên chỉ vào Bàn Thống mắng to: “Người! Người! Người! Người... không phải là người!” .

8. Chương 8: Bàn Thống, Đồ Thối Nát

Mọi người im lặng hoàn toàn, sau một lúc lâu Bao Chứng mới cười nhạo nói: “Công Tôn công tử, tốt xấu gì người cũng là người nhà nhận, sao không biết xấu hổ mở miệng ra là lời thô bạo? Nói thô bạo thì thôi cũng không sao, sao lại nói thô bạo với Vương gia?... Được rồi, kỳ thật nói thô bạo với Vương gia cũng không quan hệ, dù sao nhất định là Bàn Thống đáng bị vậy! Nhưng mà ai lại làm trò trước nhiều người như thế, cũng quá tổn hại cho hình tượng cao quý nho nhã của người đi...”

Công Tôn Sách lòng nói Bao hắc thán người còn còn có tâm tư nói mát ta sao? Ta bị Bàn Thống khi dễ như vậy mà người không biết nói giúp? Y lạnh lùng nói: “Ít nói nhảm đi! Bàn Thống, ta cảnh cáo người, người nếu là lại, lại... lại... Ta khiến Triển Chiêu đánh người!”

Chẳng biết tại sao Bàn Thống bị rống như vậy mà vẫn mang bộ dáng hoàn toàn thư thái, ngay cả sự tươi cười nhất quán ngọt ngào kia cũng chỉ phảng phất tăng thêm ý tứ hàm xúc không rõ ràng, càng khiến Công Tôn Sách thêm hoảng hốt. Cũng may Bạch thiếu hiệp am hiểu ý tứ, ngắt lời đúng lúc: “Mèo con, nếu người đánh Bàn Thống, đừng quên kêu Bạch gia gia ta – nghe như chơi đùa thật khá, gia cũng náo nhiệt cái cho vui!”

Triển Chiêu bĩu môi ra vẻ rất bất mãn vì mình vô tội bị lấy ra nói, than thở: “Bàng Thống người có thể đừng thay đổi chủ đề hay không? Ta mệt rồi, đem việc giải quyết sớm một chút, ta còn đi ngủ... Bao đại ca, Công Tôn đại ca, chúng ta đừng phiền, để Bàng Thống đi mà phiền não, được không?”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe Triển Chiêu mệt, lập tức sửa đổi ngay tác phong có việc phải làm rồi việc, không có việc phải đi moi bằng được việc ra, tranh nói: “Đúng vậy! Đừng phiền toái thế, đem Lí Nguyên Hạo làm thịt ngay, về sau khỏi cần trông nom cái gì!”

“Giang hồ lùm cỏ! Muốn giết cũng không thể giết như vậy!” Bàng Thống cười nhạt, Bạch Ngọc Đường lại muốn đập vỡ cái bàn, đáng tiếc bàn trước mặt hắn đều đã đập sạch sẽ...

Công Tôn Sách kim lòng không được rút lui, cùng Bao Chứng, Tiểu Man cơ thành một đồng: chúng ta là dân chúng thực tuân thủ theo pháp luật, còn là người chấp pháp tuyệt không vì tình riêng, nói cũng chính là luật pháp to hơn trời... Thế nhưng bên người là loại người nào chứ? Khỏi nói Bàng Thống đi, là loại người trong mắt không có pháp luật điển hình, lại còn là kẻ đã đánh là phải đánh đến hoàn toàn, coi mạng người như cỏ rác. Bạch Ngọc Đường sao còn nhỏ tuổi mà nói cũng nói toàn giết người với làm thịt người như thế chứ? Chúng ta có phải nên đem hắn tới quan phủ định tội giết người hay không? Ai đem hắn đi? Triển, Triển Chiêu? Aha ha... Ha ha... Nằm mơ sao?

Tuy rằng nháo, không ai có thể quên Lí Nguyên Hạo vẫn còn ngồi trong phòng. Mà Lí Nguyên Hạo cũng không thẹn là người hào kiệt, không đếm xỉa tới bọn họ huyền não đùa giỡn, chỉ khẽ mỉm cười bất động, lặng lẽ chờ. Nhưng Tiêu Hách lại có chút gấp, ở một bên không ngừng “Các vị, xin bình tĩnh đừng nóng...”, “Không thể giết chủ nhân của ta đâu”, “Hãy nghe ta nói một hai câu được không”, “Ồn muốn chết!”...

Nháo đủ rồi, trong lòng cũng tính toán xong rồi, vài người không hẹn mà cùng yên tĩnh.

Thời điểm loại này Bao Chứng bình thường sẽ không nói lời nào: đùa bốn thời cuộc không phải sở trường của hắn, một người trong lòng chỉ có hai chữ “Công chính” như hắn lúc này căn bản không hề có nơi dừng võ. Vì thế Công Tôn Sách đành phải bắt đắc dĩ áp chế sự oán hận đối với Bàng Thống, thấp giọng nói: “Vương gia, người thấy thế nào...”

“Người thấy thế nào, bốn vương liền thấy thế đấy... vẫn là người một nhà thôi!” Bàng Thống hiển nhiên còn không chơi đủ, vẫn rất không đứng đắn như cũ hạ giọng cười cười đáp. Đương nhiên, cũng có một phần nguyên nhân rất lớn là hắn vẫn phải tiếp tục thể hiện chủ quyền với Lí Nguyên Hạo một chút.

Công Tôn Sách rất nhanh hung hăng nắm lấy tay mình, cố gắng bảo mình ngàn vạn lần đừng đánh ra. Cũng may Bàng Thống rất nhanh thu lại vui đùa, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, sau một lúc lâu mới nhìn chăm chăm Lí Nguyên Hạo, thản nhiên nói: “Trước chứng minh thân phận của ngươi, sau đó đem những lời ngươi có thể nói nói ra hết, bốn vương sẽ quyết định có muốn lưu tính mạng của ngươi lại hay không”

Mọi người không ai lên tiếng. Lí Nguyên Hạo hơi suy nghĩ, cười nói: “Tất nhiên, Mời các vị xem...” Hắn lấy ra từ trong lòng một quả ấn tử tinh xảo. Những người khác đều không biết nó là cái gì, nhưng thấy Bàng Thống hơi hơi nhứ mày, liền xác nhận vật đó là thực.

Lí Nguyên Hạo lập tức kể lại, khi còn ở quốc nội hắn có được một phần bản đồ giấu bảo vật – đương nhiên hắn cũng không phải hạng người cả tin, nguồn gốc miếng bản đồ này không cần nghi ngờ – quan viên đóng ở biên thành triều trước sợ hãi tai họa chiến tranh, đem đại lượng tiền tài vợ vết được giấu ở trên núi Diêu Tử Sơn phía Bắc thành. Ngọn núi kia quanh năm tuyết đọng, hiếm có dấu người, số tài bảo vẫn còn trên núi có thể rất lớn. Nhưng hắn vừa mới đến biên thành, liền phát hiện có người theo dõi hành tung của hắn, đem đám ám cộc hắn từng tiếp xúc đều nhỏ sạch. Ngoài khách điểm kia còn có hai huyết án diệt môn, chẳng qua chỉ là chúng xảy ra trước khi đám người Bao Chứng đến biên thành mà thôi.

Hắn cảm thấy được tình hình không ổn, lập tức trốn vào huyện nha của Tiêu Hách, một mặt che dấu hành tung, một mặt lấy thân phận bộ khoái điều tra xem ai là người giữ trò quỷ. Cho tới lúc bị tập kích vừa rồi, hắn mới xác định độc thủ phía sau màn chính là con chó gấp nhảy tường, Điện hạ Ô Khất Mãi kia – Lí Nguyên Hạo hắn hành tung biến hoá, quyền thế huân thiên, ngoài đại hoàng tử được lão già sủng ái ra, ai có thể truy tung đến hắn? Ai dám xuống tay với hắn? Ô Khất Mãi kia tuy rằng không có bản lãnh gì, nhưng chung quy đã là thái tử ba mươi mấy năm, những kẻ ủng hộ cũng không ít. Nhất là đám bảo thủ “Trường ấu hữu tự”, nhiều kẻ quý tộc giàu có căn thâm cơ ổn, thực lực không thể khinh thường, đừng nói

quan đạo bạch đạo, ngay cả lục lâm hắc đạo cũng có liên quan thâm hậu. Hiện giờ Lí Nguyên Hạo bí mật lên vào Tổng Cảnh, bên người không có nhiều thủ hạ, đúng là cơ hội tốt cho bọn họ xuống tay. Hiện tại Lí Nguyên Hạo đã bị phát hiện hành tung, thân lại trọng thương, nếu như không dựa vào đám người Bàn Thống, sợ khó có thể toàn mạng trở về.

Tiếng nói vừa dứt, Bao Chứng, Công Tôn Sách và Triển Chiêu đã ném cho nhau mười bảy mười tám ánh mắt, nhìn đến mức Bàn Thống, Bạch Ngọc Đường, Tiểu Man phải nín thở. Bất quá sau khi đã ở chung mấy ngày, tất cả mọi người đều rõ đại hận lớn nhất trong cuộc đời Bạch thiếu hiệp đại khái chính là Triển thiếu miêu trong mắt không có sự oai hùng bạch bạch hồ hồ của hắn, vì thế ai cũng chờ, vì thế Bạch thiếu hiệp quả nhiên không phụ sự mong chờ của mọi người, nghiêm mặt bắt đầu chăm sóc Triển Chiêu: “Mèo con mèo con, mắt đi mày lại làm cái gì! Trục tiếp hỏi hắn là được rồi!”

“Cũng tốt.” Triển Chiêu đem cặp mắt khinh khỉnh trấn áp con chuột chẳng hiểu chuyện gì, chuyển hướng sang Lí Nguyên Hạo, “Mười mấy người bị Bàn Thống giết ở nghĩa trang tại sao lại muốn phá hủy thi thể?”

Lại nói về Lí Nguyên Hạo, hắn đối với Triển Chiêu tựa hồ thật sự có chút đối xử trọng hậu, cười tủm tỉm đáp: “Ta cũng chỉ đoán thôi... Trong số các thi thể, ngoài người của ta, hắn là còn có sát thủ trà trộn vào làm nội ứng. Lúc ấy vốn định dẫn các người giúp ta đuổi theo người của Ô Khất Mãi, ai ngờ các người ngay từ đầu đã đề phòng ta, ta cũng không nghĩ đến việc bị sát thủ chém suýt chết.”

Công Tôn Sách mở miệng nói: “Lần đó còn phải cảm ơn người che chở, làm cho ta...”

“Công Tôn công tử đừng khách khí! Người là nhân trung long phượng, ta sao có thể để người phải chịu tổn thương? Lúc trước Nguyên Hạo ta mặc dù không thể nói ra thân phận chân thật, cũng thật tình muốn kết giao với người và Triển thiếu hiệp, có thiên địa chứng giám!”

“...” Công Tôn Sách và Triển Chiêu nhìn nhau, nhất thời im lặng. Bàn Thống và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, tự dưng đều lộ ra một loại biểu tình “Ta đồng cảm với người”.

“Các vị, ” Lí Nguyên Hạo lại nói, “Tương lai ta nhất định phải chấn hưng Đại Hạ, cùng Tổng Liêu tam phân thiên hạ – về điểm ấy, ta không đối gạt các vị. Nhưng ta sẽ nguyện viết biên nhận làm chứng: nếu như các vị trợ ta bình an tìm được kho báu trở về Đại Hạ, ta nguyện đem tài bảo chia đều cùng các vị, tương lai sau khi kế vị trong vòng ba năm, quyết không phạm vào một phân Đại Tổng!”

“Người còn muốn đi tìm kho báu kia?”

Lí Nguyên Hạo ngạo nghễ nói: “Ta đã vì nó mà phải ăn một cái mệt lớn như vậy, làm sao có thể tay không mà quay về... Các vị cũng đừng nói kho báu kia ở trong Đại Tổng cho nên toàn bộ là của Đại Tổng và vân vân – ở thành này các tộc hỗn tạp, ai cũng không thể nói rõ chính chủ là ai, ta có bản đồ, tất nhiên là ta muốn phải có một phần. Bất quá nếu có gì Công Tôn công tử và Triển thiếu hiệp thích, ta tất nhiên nhiên dâng bằng cả hai tay! Ha ha ha...”

.....

Lại là mười bảy mười tám ánh mắt truyền đi truyền lại, bất quá lần này Bàn Thống may mắn cũng ở trong phạm vi sóng thu. Cuối cùng, Bàn Thống gật đầu: “Lí Nguyên Hạo, lần này chúng ta giúp người. Nhưng người phải nhớ rõ lời hứa của người. Tương lai nếu là gặp lại trên chiến trường, bốn vương tất nhiên sẽ không khách khí; mà nếu người dám cùng Liêu cầu cầu kết, bốn vương cũng sẽ không bỏ qua người!... Còn có chuyện này nữa, gọi người của người đi ra hết đi, đừng hy vọng bốn vương sẽ để phi vân kỳ bán mạng cho người!”

Công Tôn Sách nghe vậy khe khẽ thở dài: đây chính là Bàn Thống.

Ngày ấy ở thái miếu, cho dù y không biết Bàn Thống chuẩn bị tinh binh thuốc nổ, cũng biết hắn tuyệt không chịu đến chịu thẩm án mà không hề chuẩn bị, cho nên dứt khoát chặt đứt tơ tình quyết định để Tiểu Diêu mượn đến Liêu binh – y cảm thấy rằng, nếu nói Bàn Thống muốn làm hoàng đế còn không bằng nói hắn tự đề cao chính mình thái quá, thấy đương kim hoàng đế không vừa mắt. Y liền đặt cược vào sự kiêu ngạo của Bàn Thống, nhất là sự kiêu ngạo của quân nhân: có thể mưu nghịch, có thể tạo phản, lại quyết sẽ không để quân đội địch quốc xâm phạm dù chỉ một chút! Hiển nhiên, y cược thắng.

Giờ trước mắt cũng là loại tình huống này: chuyện trợ giúp Lí Nguyên Hạo nếu truyền ra ngoài, không hiểu sẽ khiến Bàng Thống rước lấy bao nhiêu lời chê cười. Nhưng hắn vẫn như trước, chọn điều chính mình cho rằng có lợi nhất đối với Đại Tổng – hắn chỉ tin tưởng phán đoán của mình, căn bản không thêm lo lắng tới những chuyện khác.

“Nếu như thế, về sau chúng ta chính là người một nhà...”

“Một nhà cái đầu người!”

Lí Nguyên Hạo vui mừng quá đổi, nhưng vừa mới mở miệng đã bị Bàng Thống và Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời cắt đứt.

“Người cách... nhóm người chúng ta xa ra một chút đi!” Đây là Bạch Ngọc Đường nói.

“Người một nhà? Ta cũng chưa đến nỗi có may mắn với được tới người!” Đây là Bàng Thống nói.

Công Tôn Sách: ... Bàng Thống, đồ thói nát!

9. Chương 9: Chúng Ta, Không Giống Nhau

Lập tức quyết định mau chóng lên Diêu Tử Sơn tìm kho báu, không cần đề cập tới việc Bàng Thống và Tiêu Hách đều điều động thủ hạ nhân mã tăng cường bảo vệ.

Lại nói tới chạng vạng hôm sau, Bao Chứng cùng Tiểu Man sắc mặt ưu phiền tới tìm Công Tôn Sách. Bao Chứng nói: “Công Tôn, người không dị nghị chuyện Bàng Thống quyết định về Lí Nguyên Hạo cũng không sao. Nhưng nếu thực sự trên Diêu Sơn Tử tìm được... kho báu, người tính thế nào?”

Thì ra hôm qua hắn thì thầm thăm hỏi Tiểu Man chính là về chuyện này, Công Tôn Sách chợt hiểu. Nói rằng vì kho báu mà chịu khổ sở nên không cam lòng tay không mà về gì đó – Lí Nguyên Hạo nếu là loại hạng người không nhìn nổi tiền lùi như vậy, cũng khó có được thanh thế hôm nay! Ngày hôm ấy ai ngồi đó cũng không ngốc nghếch: cho dù Lí Nguyên Hạo nói đến thiên y vô phúc, bọn họ đều đoán được trên Diêu Tử Sơn kia nhất định có cất giấu thứ gì đó quan trọng hơn, làm cho hắn bỏ qua thân thể vương tử tôn sư mà vượt ngàn dặm xa xôi đi vào nơi hoang vu hiểm trở này, dù đã trọng thương cũng vẫn không chịu buông tay.

Biên thành biên thành, chính là vùng giao tranh giữa các quốc gia. Thứ cất giấu ở nơi này, lại có thể làm một kẻ dã tâm dào dạt như Lí Nguyên Hạo coi trọng như thế, sợ không thể thoát khỏi một chữ “Binh”. Nếu như thế... “Các người trong lòng đều có tính rồi chứ? Nếu thật sự là tài bảo thì thôi cũng được, dù sao cũng có Trung Châu vương, chúng ta thừa dịp hỗn loạn trốn đi là được rồi. Nhưng nếu không phải... Các người yên tâm để Bàng Thống và Lí Nguyên Hạo đi tìm một mình họ sao?”

“Yên tâm cũng chẳng đến người. Nhưng mà...” Bao Chứng khó xử nhìn Tiểu Man vẫn cúi đầu, “Cứ tiếp tục thế này, sợ là Hoàng Thượng sẽ phái người đến. Vậy cũng thật sự là... Gặp lại không bằng không gặp!”

Công Tôn Sách nhìn Tiểu Man: nàng và đương kim thánh thượng là thanh mai trúc mã, lại sớm có hôn ước, lúc này lại trở mặt, tất nhiên cũng chịu khổ sở. Hơn nữa Sài gia của nàng lưu lạc từ triều tiên, mỗi người từ khi ra đời đều luôn cẩn thận – nàng dứt khoát vứt bỏ thân phận quận chúa để đi theo Bao Chứng, quá trình không nghĩ cũng biết phải gian khổ cỡ nào. Cho nên Công Tôn Sách thật sự không biết nên nói gì mới phải.

Ba người đương nhìn nhau, chợt nghe trong viện có tiếng tranh cãi ầm ĩ, chạy đi xem liền thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang khắc khẩu.

“... Gia đã chẳng phải là gì của người, chẳng lý gì phải thấp hèn ở nơi này! Triển Chiêu, ta và người chẳng qua chỉ gặp nhau vài lần, gia nghĩ như thế nào, không mượn người quản!” Bạch Ngọc Đường đứng giữa sân, xanh mặt, hung tợn, từng chữ từng chữ nói.

Công Tôn Sách lo lắng nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy Triển Chiêu đứng ở cửa gian phòng mình, trên người còn khoác áo lông chồn bạc của Bạch Ngọc Đường, vốn chỉ là sắc mặt lo lắng bình thường, nghe xong lời của Bạch Ngọc Đường lập tức trở nên trắng bệch, dừng một chút, hắn đột nhiên mỉm cười, chấp tay nói: “Nếu như thế, Triển Chiêu sẽ không giữ Bạch ngũ hiệp. Ngày khác tái kiến trên giang hồ, Triển Chiêu cũng không dám trèo cao nhận Bạch ngũ hiệp là bằng hữu, đến lúc đó coi như chưa bao giờ gặp là được rồi chứ?”

Nói xong xoay người trở về phòng đóng cửa lại, áo lông chồn hoa mỹ theo đầu vai chảy xuống uể oải trên mặt đất. Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn nó, sắc mặt biến hóa, sát khí đầy người làm kẻ khác phải sợ run – Công Tôn Sách nhanh nhẹn vọt đến phía sau Tiểu Man, Bao Chứng ngăn ngại, cũng nhanh chóng vọt đến phía sau Công Tôn Sách. Tiểu Man quay đầu lại, thần tình bất khả tư nghị.

Bao Chứng: “Này... Bạch thiếu hiệp hắn là sẽ không trút giận lên người không hiểu võ công đúng không?”

“Khờ dại!” Công Tôn Sách hất cằm đầy ngạo khí, “Phải là sẽ không trút giận lên nữ hài tử không hiểu võ công!”

Tiểu Man: “... Cho nên các người đem ta làm cái khiên?!”

Xa xa Bạch Ngọc Đường đột nhiên định thần lại, cặp mắt sắc bén quét lại đây – hai người lập tức tiếp tục lui về phía sau Tiểu Man, thân mình Tiểu Man cũng trở nên cứng ngắc. Bạch Ngọc Đường “Hừ” một tiếng, phi thân qua tường đi mất. Lúc này ba người mới nhẹ nhàng thở ra. Mà Bàn Thông, kẻ vốn biến mất một ngày lại không biết xuất hiện từ khi nào mà xem diễn, thông thả bước ra từ bóng râm bên tường, mang vẻ vui sướng khi người gặp họa: “Ai nha nha, trẻ tuổi khinh cuồng, ha ha ha!”

Công Tôn Sách vừa thấy hắn đã muốn trốn, nhưng lại cảm thấy không ổn, đành phải dắt Bao Chứng Tiểu Man kiên trì nghênh đón: “Vương gia, có thể dừng một bước nói chuyện được không?”

Bàn Thông rũ mắt nhìn y, rồi lại nhìn hai người kia, ngắc đầu ngạo mạn nói: “Các người thương lượng xong rồi chứ? Ai tới nói cùng bốn vương?”

... Công Tôn Sách nhìn đồng bạn vừa thấy Bàn Thông đã lui, lại nhìn về phía Bàn Thông vẫn đang quan sát mình, nhận mệnh. Vì thế Bao Chứng và Tiểu Man đi xem Triển Chiêu, Công Tôn Sách hoàn toàn không cam lòng tình nguyện đi vào phòng Bàn Thông.

Sau khi vào phòng, Bàn Thông liền đưa lưng về phía y, khoanh tay đứng, không lên tiếng. Công Tôn Sách nhất thời cũng không biết nên bắt đầu như thế nào, đành phải trầm mặc. Sau một lúc lâu y vừa muốn mở miệng, Bàn Thông lại giành nói: “Ta biết trong lòng các người ta là loạn thần tặc tử, các người sợ ta và Lí Nguyên Hạo cấu kết tạo thành hiệp nghị phản quốc theo giặc... Các người canh giữ nơi này, chính là để phòng chuyện đó phải không?”

“... Không phải.” Công Tôn Sách lên thở dài, Bàn Thông thật quá kỳ lạ, biết rất rõ bọn họ không có ý tứ này vẫn còn nói như vậy, quả thực... Giống như tiểu hài tử, ấu trĩ!

Bàn Thông xoay người híp mắt, bĩu môi, không phụ sự chờ đợi của y làm ra một biểu tình ủy khuất cực kỳ ấu trĩ: “Các người thật biết lo lắng cho Triệu lão lục kia!”

Công Tôn Sách không nói, chỉ biết không thể gạt được hắn. Xét theo sự kiêu ngạo của hắn, Bàn Thông tất nhiên sẽ không cấu kết cùng người Tây Hạ, nhưng trong mắt hắn không có cái gì là hoàng thất uy nghiêm, quân ân cuộn cuộn – trên Diêu Tử Sơn nếu thật sự cất giấu thứ gì đó như “Thiên mang”, ai có thể cam đoan hắn sẽ không lại mưu phản một lần? Căn nhắc nửa buổi, Công Tôn Sách vẫn phát hiện mình nói thế nào cũng không ổn, đặc biệt Bàn Thông ủy khuất kiểu gì thì ủy khuất, vẫn mang ánh mắt sáng lạn giống như sài lang đang chăm chăm nhìn con thỏ nhỏ trong lòng mình, luôn luôn toát lên một vẻ khiến y có lỗi giác rằng chỉ cần mình nói không đúng, đối phương sẽ bổ nhào lại (?)...

Cuối cùng, kẻ mềm lòng trước vẫn là Bàn Thông, hắn chậm rãi gõ nhẹ lên trán y: “Khi nào đó ta sẽ thu lại cả vốn lẫn lãi! Các người khỏi cần ngây ngốc ở nơi này, ta đáp ứng người cho dù trên Diêu Tử Sơn là cái gì, ta cũng không lấy nó để mưu phản, cũng cam đoan không để người của Triệu lão lục tìm đến các người, được rồi chứ?... Đi, ta cũng đi xem trò náo nhiệt của Triển thiếu hiệp!” Nắm lấy tay Công Tôn Sách đi ra ngoài.

Nói không áy náy chút nào là gạt người. Bàng Thống tốt với mình, Công Tôn Sách là gốc tử mới có thể không nhìn ra. Tuy rằng không biết vì sao, nhưng giao thủ đã nhiều lần, Bàng Thống mở miệng là nói đánh đánh giết giết, trên thực tế cũng không làm gì đám người bọn họ – lật đổ công án thái miếu lớn như vậy, có thể đoán được Bàng Thống sẽ tức giận đến mức nào. Công Tôn Sách thực có hoảng hốt, nhưng nói thật thì tự đáy lòng y vẫn cảm thấy Bàng Thống dù thực sự có hối khí, cũng sẽ không... đem y đập nát xương cốt, cũng không rõ vì sao mình lại cảm thấy như vậy. Lần này Lí Nguyên Hạo nhắc tới thứ gì đó trên Diêu Tử Sơn, y khẳng định Bàng Thống cũng nổi lên tâm ý muốn tìm đến cùng lấy làm của riêng, nhưng hẳn lại đáp ứng dù thứ đó là gì cũng sẽ không dùng nó để mưu phản... Hắn đã nói nhất định sẽ giữ lời, thật sự là làm khó hắn...

Cứ đi tiếp như vậy, mãi cho tới khi gặp ba người Bao Chứng, Tiểu Man và Triển Chiêu đang chờ họ lên tiếng, Công Tôn Sách mới bình tĩnh, rút mạnh tay khỏi tay Bàng Thống: “... Vô, vô lễ! Người giữ chặt ta làm cái gì, gì chứ!”

Bàng Thống bắt đắc dĩ buông tay ra: “Vừa rồi không phải ngươi không phản đối sao?... Công Tôn công tử, người sao lại ngây thơ như vậy?”

..... Bàng Thống, đồ tiểu nhân!

Lí Nguyên Hạo coi như thăng thần, thật sự điều đến hộ vệ của chính mình. Họ và phi vân kỵ cùng phụ trách phòng vệ. Sát thủ đến đây hai lượt, tổn thất thảm trọng, sau đó liền không xuất đầu lộ diện nữa. Triển thiếu hiệp lòng nhiều phiền muộn, đảo khách thành chủ đi giải quyết vài tên thích khách, ác khí khiến Công Tôn Sách hơi chấn kinh một phen – thế nhưng cảm kích nhất tựa hồ là Lí Nguyên Hạo. Hắn hình như đã sớm mong Bạch Ngọc Đường cút đi để mình có thể danh chính ngôn thuận vây quanh Triển Chiêu. Công Tôn Sách thấy Triển Chiêu vẫn rầu rĩ không vui từ sau khi Bạch Ngọc Đường tức giận bỏ đi, có ý muốn đến khuyên bảo, lại liên tiếp bị lửa nhiệt tình của Lí Nguyên Hạo dọa trở về; sau bị Bàng Thống bắt gặp một lần, đã bị bắt buộc tuyệt đối không được đến gần Lí Nguyên Hạo, nếu không – “Ngươi tuyệt đối không muốn biết bốn vương sẽ trừng phạt ngươi như thế nào!” Ý đích xác là không muốn biết, cho nên cũng chỉ có thể rưng rưng từ xa chúc phúc Triển Chiêu.

Hơn mười ngày sau, tình huống đã phát triển đến mức không muốn nghị luận cũng không được. Tiểu Man: “Đại Bao, người bảo Lí Nguyên Hạo sao cứ vây quanh Công Tôn Sách và Triển Chiêu mãi thế, hắn không phải nên lấy lòng Bàng Thống sao?”

Bao Chứng: “Ta cảm thấy hắn hễ chạm mặt Bàng Thống là bắt đầu đầu vô mồm! Thật là kỳ quái, không hợp nhãn nhau đến thế mà vẫn còn có thể hợp tác, có gian trá!”

Triển Chiêu: “...”

Công Tôn Sách: “Các ngươi... không thể nghĩ tới chuyện gì thực tế một chút à? Sớm muộn gì ai người bọn họ cũng sẽ xé rách mặt nạ, nhưng vài người chúng ta đến lúc đó sẽ thoát thân như thế nào đây?”

Triển Chiêu: “... A, mọi người nói cái gì?”

Công Tôn Sách vô lực, vỗ vỗ Triển Chiêu: “Anh nói: Triển thiếu hiệp, em và chuột bạch rất cuộc xích mích ồn ào cái gì?”

Triển Chiêu mặt trắng bệch, ngẩng đầu thấy Công Tôn Sách mặc dù ngữ điệu khi hỏi đầy trêu tức, thần tình lại thân thiết, Bao Chứng, Tiểu Man cũng như thế, không khỏi thở dài nhẹ nhõm, nhợt nhạt mỉm cười: “Không phải xích mích cái gì. Bọn em... chung quy không phải người giống nhau.”

Công Tôn Sách là một người thông minh, thần sắc không khỏi cũng trở nên ảm đạm: đúng vậy, chung quy không phải người giống nhau.

10. Chương 10: Vài Người Bát Quái

Đảo mắt lại đã qua năm, sáu ngày.

Từ lúc Triển thiếu hiệp đem buồn bực hóa thành sát khí thi thố tài năng, mấy ngày nay thật gió êm sóng lặng. Không biết bọn thích khách của Ô Khất Mãi đang làm cái gì, dùng từ không xuất đầu lộ diện để hình dung hoàn toàn không quá mức. Vì thế Bàng Thống đem Công Tôn Sách kéo đến trong phòng “thảo luận” cộng thêm một phen động thủ động cước.

Sau khi trở về Công Tôn Sách không ngủ nửa đêm liền, liệu mạng suy nghĩ rất cuộc lúc trước mình có ngôn ngữ hay hành động gì khiến Bàng Thống hiểu sai ý, lại đem một vị đệ vương lãnh khốc âm hiểm sát phạt quyết đoán biến thành lưu manh?!

Nhưng Bàng Thống xuất thân thế gia, phong lưu phóng khoáng, viết họa đều có thể, Công Tôn Sách đoán được hần hần có thói quen đùa giỡn người khác – lại quên hẳn đã nhiều năm ở trong quân đội, hành vi kia thật sự là... khiến người khác giận sôi. Rõ ràng nửa câu đầu còn nghiêm trang thảo luận suy nghĩ về thể cục hoặc bàn thi thư cầm họa, nửa câu sau hẳn có thể có tình nói ra mấy lời khùng điên linh tinh, cái gì mà “Mỹ nhân mát lạnh chẳng đổ mồ hôi”.

Thời tiết này, ai mỹ nhân mà có thể không thấy lạnh? Công Tôn Sách thật muốn nhìn xem. Đương nhiên, y tuyệt đối không thừa nhận “mỹ nhân” mà Bàng Thống nói chính là mình, cho dù thời điểm Bàng Thống nói câu này, tay hẳn còn đặt trên mặt y, y cũng không thừa nhận!

Nhìn bộ dáng của Bàng Thống rất dọa người – thật sự. Công Tôn Sách lần đầu tiên trong đời hồi hận đã từng biết Bàng Thống. Bởi vì Công Tôn Sách có lẽ có chút bảo thủ, có chút ngạo, có chút cổ hủ, nhưng tuyệt không ngốc – có Đại Bao ngốc ở đây, ai còn dám tự xưng chữ “ngốc”? Y là thực thức thời, biết Bàng Thống nếu có tâm nhục nhã mình, chỉ sợ mình đã sớm bị đè lên giường không biết bao nhiêu lần, dù sao Bàng Thống cũng có thực lực để tùy ý làm bậy. Hiện giờ Bàng Thống tự nhiên lấy lễ tương đãi, hơn nữa tuy rằng yêu động thủ động cước (cùng với động ngôn từ) nhưng cũng không có khinh thị hay bất kính – Công Tôn Sách tự nhận vẫn phân biệt được “thưởng thức” và “khinh bạc” – điều này khiến y càng không biết làm sao, yên tâm hơn rất nhiều, tự dưng còn hơi cảm kích. Kỳ thực y không căm ghét Bàng Thống, thậm chí có chút thưởng thức người nam nhân cường đại này.

Lại nhìn sang mấy người khác: Bạch Ngọc Đường không biết đi nơi nào, Triển thiếu hiệp liên tục mỉm cười mát mát. Mà Lí Nguyên Hạo không hổ là ăn mặc toàn cẩm y ngọc thực, tốc độ khôi phục sức khỏe nhanh đến kinh người, da mặt cũng dày đến kinh người, luôn vây quanh Triển Chiêu – ngẫu nhiên gặp được lúc không có Bàng Thống cũng ân cần niềm nở với Công Tôn Sách. Triển Chiêu chẳng làm gì hắn: bản đồ ở trong tay hắn, hiện tại mà trở mặt đối với ai cũng không có lợi. Nhưng Công Tôn Sách không phải không thừa nhận hắn vẫn là kẻ có vài phần nhãn lực, ý vào việc Huyện thái gia là thủ hạ của hắn, đem mình và Triển Chiêu hầu hạ đến thư thư phục phục, làm cho Bao Chứng và Tiểu Man phải ghen tị nói “Người xinh đẹp chính là tốt”.

Triển Chiêu cười tủm tỉm liếc mắt nhìn họ một cái, Tiểu Man sẽ khóc lên nói “Triển thiếu hiệp ta sai lầm rồi ta sai lầm rồi ta thật sự sai lầm rồi...”

Triển Chiêu tiếp tục mỉm cười: “Chúng ta nam nhân thì nói gì xinh đẹp hay không, Tiểu Man cô nương mới nên gọi là xinh đẹp chứ!... Đúng không?”

“... Đúng đúng đúng, thiếu hiệp ngài nói thật sự là quá đúng! Lí Nguyên Hạo không đến vây quanh ta thật sự là đui mù, quá đui mù, nhất định là lúc bị người chém, chém hỏng cả mắt rồi!”

“Tiểu Man, nàng nói cái gì chứ? Nàng muốn Lí Nguyên Hạo đến vây quanh nàng à?” Đây là Đại Bao bị dính dấm chua.

Công Tôn Sách cảm thấy thú vị, liền cũng học nở nụ cười một chút với Bao Chứng, thế là Bao Chứng quả nhiên bắt đầu run run. Công Tôn Sách còn chưa đắc ý xong, phía sau có con hổ đối họ Bàng tên Thống cuộn cuộn nổi lên một trận gió đem y cuốn đi mất. Chua, thực chua mà!

Xét thấy người bệnh hành động đã trở nên tự nhiên, lại thêm mấy ngày nay thời tiết rất tốt – tuy rằng gió thổi khiến thư sinh và nữ nhân xanh cả mặt, người đều phát run, trời không có tuyết rơi, lại thấy được mặt

trời, thật sự cũng không thể cưỡng cầu thêm gì nữa, vì thế mọi người trong huyện nha chuẩn bị lên Diêu Tử Sơn tìm bảo vật.

Lí Nguyên Hạo và Bàng Thống xem như kẻ gian kỳ phùng địch thủ, sau khi hẹn ngày hôm sau lên núi liền đều tránh ở trong viện của chính mình, cùng thủ hạ không biết mưu toan những thứ gì. Mấy người còn lại cũng chụm vào nhau mà thương lượng.

Bao Chứng: “Hôm nay phải quyết định chủ ý: ở thời khắc mấu chốt, bảo vệ kho báu hay là bảo vệ tính mạng?”

Tiểu man: “Đồ Đại Bao gốc tham tài không muốn sống! Nếu mạng không có, ai được đến kho báu đối với chúng ta còn có ý nghĩa gì nữa? Nói lại thì ngoài Triển Chiêu, chúng ta ai cũng đều tay trái gà không chặt, ta không hiểu nổi vì sao bọn họ còn muốn chúng ta cùng đi... Nói thật, ta còn tưởng rằng bọn họ trước tiên sẽ đem chúng ta giết người diệt khẩu.”

“Chúng ta là con tin! Bọn họ song phương đều có thể lợi dụng chúng ta để kiềm chế đối phương!” Công Tôn Sách nói.

Triển Chiêu gật đầu: “Phải, phải... Nhưng còn em là vô tội đó. Mọi người xem, nếu Bao đại ca và Tiểu Man cô nương xảy ra chuyện gì, Bàng Thống khó mà giao đãi với Hoàng thượng, tất nhiên đại khai sát giới, cho nên hai người là cam đoan của Lí Nguyên Hạo đối với Bàng Thống; mà Công Tôn đại ca là người Bàng Thống thích, hẳn đem Công Tôn đại ca lưu lại, trên thực tế là cam đoan đối với Lí Nguyên Hạo, đúng không?” .

“Đúng cái đầu em!” Công Tôn Sách nổi trận lôi đình, “Em nói anh là người ai thích? Em mới là người Bạch Ngọc Đường thích!”

Triển Chiêu lập tức không lên tiếng, nửa ngày mới nhắc đầu hừ lạnh một tiếng: “Bạch Ngọc Đường là ai? Em không biết!”

Ba người còn lại nhìn nhau: hai hài tử này vì sao lại cương như thế? Tiểu Man lấy khuỷu tay huých Bao Chứng một chút, Công Tôn Sách ở dưới bàn giẫm lên chân hắn một cước, vì thế Bao Chứng đành phải hỏi theo mục đích chung: “Ngày đó rốt cuộc bọn em vì sao lại tranh cãi?”

Triển Chiêu trầm mặc. Bao Chứng truy vấn nói: “Hai người cũng đã biết nhau nhiều năm đi? Lúc trước hẳn đối với em thật không tồi, nếu không có gì chuyện gì quá lắm thì cũng đừng cương quá...”

Lại trầm mặc. Nửa ngày sau Triển Chiêu mới mỉm cười nói: “Đích xác không phải chuyện gì quá lắm... chỉ là... Chính là câu nói kia, đạo bất đồng bất tương vi mưu. Hắn quen tùy tâm sở dục, rất không quen nhìn trò người lừa ta gạt chốn quan trường. Nhưng trong mắt em, có một số việc tổng yếu vẫn cần có người đi làm, vì thế cho dù buông tha một chút tự do tự tại cũng là đáng giá. Chỉ như vậy...”

Công Tôn Sách im lặng, y không nghĩ nguyên nhân khắc khẩu của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại là vì bọn họ. Bao Chứng cũng nói không ra lời, thời khắc mấu chốt đành dựa vào Tiểu Man – nàng “Ai nha ai nha” vỗ vỗ vai Triển Chiêu: “Yên tâm đi. Nếu là bằng hữu chân tâm, tất nhiên sẽ hữu duyên gặp lại!”

Công Tôn Sách và Bao Chứng cùng gật đầu mạnh, Triển Chiêu thoát nhìn tâm tình tốt hơn một chút. Vì thế Tiểu Man bắt đầu bát quái: “Triển thiếu hiệp, người thấy Lí Nguyên Hạo thế nào?”

Triển Chiêu nhất thời có vẻ hơi mê hoặc: “Tên kia tâm cơ thâm trầm, võ công cao cường, là một nam nhân không thể khinh thường. Nhưng... hẳn rất tốt với ta rất không tồi, thậm chí có thể nói tốt có điểm hơi quá phận.”

Mấy người khác gật đầu: không hổ là võ lâm cao thủ thiếu niên đã thành danh, thực nhạy bén. Tuy nhiên Bạch Ngọc Đường cũng chiều hắn lại càng quá phận hơn, hẳn sao có thể yên tâm thoải mái mà không cảm thấy Bạch Ngọc Đường đối với hắn tốt quá phận rồi đó?

“Như vậy Công Tôn công tử, người cảm thấy Lí Nguyên Hạo như thế nào...”

“Địch nhân. Chúng ta có thể đừng bát quái không? Vừa rồi vấn đề Bao Chứng hỏi phải mau chóng quyết định đi!”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu nói, “Nhưng Tiểu Man cô nương hiểu lầm, Bao đại ca nói người muốn chọn bảo vệ kho báu hay bảo vệ tính mạng là ta.” Hắn chỉ mấy người kia, “Thời điểm thấy kho báu liền trở mặt, mấy người đều là vương vớ. Cho nên trước tiên chúng ta phải định ra rằng vào thời điểm đó, ta sẽ cứu mấy người, hay vẫn là vì quốc gia an nguy mà chém giết đoạt bảo?”

... Ý tứ của Bao Chứng đúng là như vậy, nhưng mà Triển thiếu hiệp, người có thể không đề cập tới hai chữ “vương vớ” này hay không? “Hừ, Bạch Ngọc Đường vẫn nên nhanh trở về đi, có con mèo hoang không ai trông nom muốn lên trời!”

“Hắn ở đây chỉ biết càng thêm nháo nhắt trời đi? Anh cho anh là Công Tôn công tử chắc? Thấy Bàn Thống là đỏ mặt...”

Cuộc thảo luận tiền chiến vốn cực kỳ trọng yếu lại bắt đầu tràn ngập hơi thở bất quá. Trong lòng mấy người họ đều hiểu được: chuyện lần này mặc dù gian nguy, nhưng rốt cuộc đã có một vị vừa có quyền thế vừa có thực lực, Bàn Thống. Nếu hắn đã đáp ứng Công Tôn Sách sẽ không dùng bảo vật kia mưu phản – cũng tương đương rằng bên phía người Tống đã thống nhất chiến tuyến đối phó với Lí Nguyên Hạo, tự nhiên có thể yên tâm không ít.

Công Tôn Sách bỗng nhiên nghĩ: cái tên kia, hóa ra đáng tin như vậy sao?

11. Chương 11: Hai Người

Bạch Ngọc Đường thật sự đã trở lại?

Đứng ở cửa huyện nha, mọi người hơi ngốc lảng nhìn thiếu niên hiệp khách bạch mã bạch cừu bạch y bạch kiếm đang hăm hừ tại đó, đôi mắt đẹp hẹp dài đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Triển Chiêu.

Lạnh nha! Công Tôn Sách hơi run run, tâm nói hôm nay đứng ở đây có đủ mọi người, Bạch thiếu hiệp, ngài có thể đừng nghiêm mặt lạnh lùng với cả chúng ta hay không... Còn Triển thiếu hiệp, em, em, em sao so với hắn còn lạnh hơn chứ?

Đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Triển Chiêu trừng mắt đáp lại, cũng không nói gì, nhưng lãnh khí bốc cao như gió bão. Công Tôn Sách thề rằng mình thấy bên cạnh hắn còn có bóng tuyết nhỏ sáng sáng lên...

“Bạch thiếu hiệp, đã lâu không thấy, biệt lai vô dạng a?” Bàn Thống chỉ sợ thiên hạ bất loạn, cười tủm tỉm mở miệng; Lí Nguyên Hạo cực sợ thiên hạ bất loạn, tự dưng hùng dũng đem khí phách oai vệ hiên ngang tiến lên từng bước che trước người Triển Chiêu, cảm tức nhìn Bạch Ngọc Đường. Sắc mặt Bạch Ngọc Đường nhất thời đen còn hơn Bao Chứng. Công Tôn Sách và Bao Chứng, Tiểu Man cùng có chung suy nghĩ muốn chạy ra sau Bàn Thống. Công Tôn Sách trộm tắc lưỡi: không sợ chết à! Lí Nguyên Hạo này đúng là không sợ chết! Không thấy tay Bạch Ngọc Đường đang đặt trên chuôi kiếm sao? Còn chưa lên... hắn chẳng qua e ngại Triển Chiêu nên chưa phát tác thôi.

“Bạch thiếu hiệp, mới sáng sớm lại đứng canh giữ ở cửa, không biết có chuyện gì?” Bàn Thống lại nói. Công Tôn Sách gật đầu: thời khắc mấu chốt quả nhiên còn phải dựa vào da mặt dày thật.

“..... Tốt xấu Bạch gia gia cũng đã biết việc này, sao có thể bỏ dở nửa chừng? Nếu toàn dựa vào Triển Chiêu, hừ hừ, Bao đại ca, Công Tôn đại ca và Tiểu Man cô nương sợ là sẽ gặp nguy hiểm!”

Triển Chiêu nhướn mày cười lạnh, nhìn tư thế kia cũng thấy một câu “Người là ai, ta nhận được người sao?” tắc ở trong miệng. Lí Nguyên Hạo và Bàn Thống hiếm có khi nào nhát trí như vậy, khoanh tay chờ xem kịch vui. Công Tôn Sách vội vã nhướn mi cau mày với Triển Chiêu, chỉ sợ hắn thực đem những lời này nói ra: hảo gia hỏa, Bạch Ngọc Đường tính nết như thế nào? Những lời này e rằng chưa nói xong cũng đã chọc tổ ong vò vẽ đi? Lại nhìn Bạch Ngọc Đường cũng đang tròn mắt, cả người căng thẳng, dùng một loại biểu tình ba phần khản trương, ba phần quần bách, ba phần chột dạ còn có một phần phô trương thanh thế

mà nhìn khung cửa – đúng vậy, sau khi hấn nói xong chính là nhìn khung cửa, hơn nữa là bộ phận khung cửa bên sườn Triển Chiêu. Bộ dáng kia, giận thì rõ là giận, rồi lại có điểm như trẻ con ủy khuất, chết tiệt đẹp mắt.

Cho nên Triển Chiêu tuy rằng tức cũng vẫn là tức, rốt cuộc lại không mở miệng được, im lặng, ánh mắt nhìn trời nhìn đất, nhìn con đại hoàng cầu đi ngang, chỉ không nhìn Bạch Ngọc Đường. Không khí cứ cương lên như vậy. Ngay vào lúc Bao Chửng, Công Tôn Sách và Tiểu Man đã muốn dùng ánh mắt trao đổi với nhau ý kiến nhất trí đồng tình về phòng sưởi ấm, Bạch Ngọc Đường rốt cuộc phát tác: “Triển tiểu miêu, người ngốc hay sao? Suy nghĩ gì mà lạnh như thể lại mặc như vậy? Trở về phòng mặc thêm áo khoác đi!”

.....

Bàng Thống đem mặt giấu ở cổ áo bông dài mà “xuy xuy” cười. Công Tôn Sách và Bao Chửng, Tiểu Man vốn cũng cười đến cao hứng, lại bị khuôn mặt tuần tú ứng hồng của Bạch Ngọc Đường hung ác trừng mắt nhìn, liền đông lạnh. Sắc mặt Lí Nguyên Hạo thoáng chốc trở nên không được tốt lắm. Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, miễn cưỡng mím lại, hai má cũng đỏ lên, sau một lúc lâu đột nhiên quay người lại: “... Ta, cái kia... Không tìm được áo khoác, sau sẽ, sẽ tìm một chút...”

Cái này khiến Bàng Thống thật sự cất tiếng cười to. Nhưng Bạch Ngọc Đường trông nom không được chuyện đó: hấn nhảy ba thước cao, ngoài miệng còn ồn ào “Ta giúp người tìm”, người đã tiến vào như một đạo khói.

Tiểu Man rơi lệ: “Cái gì gọi là không tìm được? Rõ ràng khi trời sáng ta giúp lấy ra áo choàng cho nó mặc, nó hừ một tiếng liền ném sang bên!”

Bao Chửng ai oán: “Đó là vì Bạch Ngọc Đường cho nó thôi... Ai, lúc hai người bọn họ cãi nhau làm mặt lạnh, xiêm y tốt như vậy cũng ném trên đất, vẫn là ta nhặt lên đó, cứ nghĩ nếu Triển Chiêu ném đi thì ta sẽ xin vui lòng nhận cho... Da chồn đó...”

Công Tôn Sách khinh bỉ nhìn hấn: “Xem ra người vọng tưởng rồi!” Nghiêm túc chỉnh chỉnh mũ và lớp da chồn nước trong áo choàng, thề cùng Bao Chửng phân rõ giới hạn. (Bàng Thống: “Ừ, đẹp! Ta chỉ biết áo choàng này khẳng định tôn lên người!”)

Lí Nguyên Hạo: “Dựa vào cái gì chứ, tên tiểu tử họ Bạch kia có cái gì tốt?... Uy, người Tổng các người không khỏi quá yếu, có chút gió lạnh thôi đã chịu không nổi?” Hấn khoác trên người áo da chồn màu đen, khinh thường nhìn Bao Chửng đang phát run cả người.

Lúc Triển Chiêu đi ra, quả nhiên lại mặc vào kiện áo khoác lông chồn hoa lệ kia, rất có lương tâm còn đem áo bông cởi ra đem cho Bao Chửng. Bạch Ngọc Đường lúc này đang mừng đến mức giống như con chuột lớn trộm được miếng dầu.

Vì thế mọi người tiếp tục hướng Diêu Tử Sơn mà đi. Về phần vì sao có thể đoán được ngày bọn họ xuất phát chuẩn đến như vậy, Bạch Ngọc Đường giữ kín như bưng. Triển Chiêu cười đến quái dị, Công Tôn Sách suy nghĩ một chút liền hiểu được, trêu đùa: “Sớm nghe nói Bạch thiếu hiệp phong lưu thiên hạ, hôm nay mới thấy quả nhiên không giống bình thường!” Tiểu nha đầu Thụy Thụy giúp việc trong bếp mấy ngày nay phá lệ ân cần với Triển Chiêu, không ngờ hóa ra có người nhờ vả!

Bạch Ngọc Đường đỏ mặt. Bàng Thống “Hừ” một tiếng lưỡi biếng nói: “Nếu không biết tiểu cô nương quyết một lòng giúp Bạch thiếu hiệp, ta cũng không dám để người như vậy bên mình... Nàng thật thông minh, có thể từ hành động hằng ngày của chúng ta mà đoán ra thời gian xuất phát.” Triển Chiêu thấp giọng than thở: “Còn không phải là ta cố ý sao...” Tiểu Man đắc ý gật đầu: “Ta đã sớm phát hiện!”

Công Tôn Sách và Bao Chửng hai mặt nhìn nhau: chẳng lẽ chỉ có chúng ta không biết? Hừ, còn có Lí Nguyên Hạo! Đã thấy quốc vương tương lai của Tây Hạ cắn răng mở miệng: “Xú nha đầu...”

Mọi người giục ngựa hướng tới Diêu Tử Sơn, nửa đường hợp lại với Tiêu Hách và Phan Giáp của phi vân kỵ mới biết song phương đã cùng đem sát thủ mai phục tại trên đường, dưới chân núi giải quyết sạch. Mọi người tiếp tục đi, Tiêu Hách thần tình oán hận nhìn Bàng Thống, nghe nói bên họ chết mất vài người, hiển nhiên Bàng Thống chỉ thị cho Phan Giáp là chỉ dẫn người dọn sạch chướng ngại, mà không phải là giúp đỡ hỗ trợ đoàn kết hữu ái.

Lúc đến chân núi Diêu Tử Sơn đã là buổi trưa. Mọi người xuống ngựa, ngựa đầu, thấy Diêu Tử Sơn này rất cao, phân nửa đỉnh núi đều là tuyết đọng quanh năm suốt tháng, lại còn rất hiểm trở: không thiếu quái thạch cây cối đan xen, hơn nữa nghe nói vách núi kia cực kỳ dốc đứng, căn bản là vách núi đen.

Xem xong rồi, vài kẻ quân nhân không lên tiếng, vài người văn nhân nhìn nhau vài lần, sắc mặt đều là chột thanh chột bạch: vào mùa này, vào thời tiết như thế này lại lên ngọn núi này tìm kho báu? Ông trời ơi, trực tiếp giết chết chúng ta đi!

Loại sự tình như tìm kho báu đương nhiên càng ít người biết càng tốt. Bố trí người dư thừa thích đáng xong, Bàn Thống đem dây cương giao cho thuộc hạ, trở lại nói: “Lí Nguyên Hạo, hiện tại ngươi còn không lấy bản đồ ra?”

Lí Nguyên Hạo cười khê: “Trung Châu vương chớ trách ta cẩn thận. Bản đồ kia chính là do ta hao tổn tâm cơ mà có được, nếu ta lấy ra quá sớm, cũng không thể yên tâm!” Ngoài Tiêu Hách gật đầu lia lịa, không ai để ý đến hắn. Lí Nguyên Hạo chỉ đành phần nộ lấy ra một bức da dê đồ cuộn, mở ra xem, ngoài đường cong qua núi mơ hồ, còn có vài vết máu khô, cũng không biết đã thấm bao nhiêu oan hồn.

Mọi người vây quanh nghiên cứu nửa ngày, nhận ra đây đích thực là Diêu Tử Sơn, liền lập tức lên núi. Phàn Giáp cẩn thận đi trước mở đường, Triển Chiêu áp trung, Bạch Ngọc Đường cẩn phía sau.

Một đường nghiêng ngả lao đảo thật sự không dễ cập tới cũng thế. Cũng may Bao Chứng và Tiểu Man có thể giúp đỡ lẫn nhau, tay Công Tôn Sách có Bàn Thống chặt chẽ lôi kéo, chỉ đáng thương Tiêu Hách tuổi đã lớn, thân mình lại yếu, còn không có người trông nom.

Một đường gió êm sóng lặng, nhưng đi đến lưng chừng núi, biến cố nổi lên. Trên thực tế, Công Tôn Sách hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ rõ đột nhiên nghe thấy một tiếng hét to, tiếp theo là tiếng đao kiếm đinh đinh leng keng hỗn loạn, rồi ngực tê rần, cánh tay đau buốt, sau đó thiên toàn địa chuyển, trong lúc hỗn loạn hình như nghe thấy Phàn Giáp hô một tiếng “Tướng quân”. Chờ cuối cùng đem ý thức tan rã tụ tập lại được, y phát hiện bốn phía một mảnh hôn ám, chính mình đang nằm trong một sơn động, dưới thân trải áo bông của mình, trên người là... hình như là áo lông chồn của Bàn Thống? (ý nói người đang tiếc dưới thân người lúc đó không phải là Bàn Thống chứ gì?) vội vàng nhìn quanh, đã thấy mơ hồ phương hướng cửa động, một người chậm rãi xoay lại nói: “Tĩnh rồi? Chúng ta và nhóm bọn họ lạc nhau.”

“Chúng ta?”

“Phải!” Bàn Thống chậm rãi đến gần y, ngồi xổm xuống, cười đến ý vị thâm trường, “Chúng ta... hai người.”

12. Chương 12: Chỉ Chờ Người Hữu Tình

Công Tôn Sách sửng sốt: hai người? Lại theo ánh sáng mờ mờ nhìn kỹ Bàn Thống, chỉ thấy quần áo rách rưới mấy chỗ, trên cánh tay trái có vết máu. Cố gắng hồi tưởng, Công Tôn Sách “A” lên một tiếng sợ hãi, nhớ tới tình cảnh lúc trước: “Vương, Vương gia, ta không phải bị ai đánh xuống sơn cốc?”

Bàn Thống đưa tay gõ trán y: “Vẫn còn nghĩ được, không ngã thành ngốc. Nhưng ngươi không phải bị đánh xuống, là bị... đá xuống!”

Hắn vừa nói xong, Công Tôn Sách lập tức cảm thấy ngực đau đớn, như có một cái dấu chân nhật nhật, liền giận dữ: “Đê tiện!” Ánh mắt lại do do dự dự không dám nhìn Bàn Thống: y nhớ lại, trong nháy mắt mình ngã xuống sơn cốc, Bàn Thống phi thân giữ chặt y, cùng y té xuống, giữa không trung cũng nhờ Bàn Thống che chở y mới không chịu nhiều thương tích lắm. “Chuyện kia... Ai tập kích chúng ta? Tình huống phía trên thế nào? Chúng ta làm sao ra ngoài cùng hợp lại với mọi người? ... Uy, ngươi làm sao rồi?”

Bàn Thống chán ghét ngồi xuống sát y, duỗi tay đem bả y vào đầy lòng: “Chuyện này cũng không trọng yếu. Hiện tại trọng yếu nhất là, Vương gia nghĩ muốn hôn ngươi thật sâu!”

“Hôn cái đầu người!” Công Tôn Sách ra sức phản kháng... Không có kết quả, bị hấn cuộn vào trong áo lông, hung hăng hôn.

Sự cảm động của Công Tôn Sách sớm tan thành mây khói, lúc này thầm nghĩ muốn đem Bàn Thống đánh rồi giết, giết rồi lại đánh, liên tục lặp lại như thế một ngàn lần, không, một vạn lần! Chỉ tiếc bị người ta đè, miệng cũng bị che lấp, đến lúc người ta buông y ra, y trên cơ bản hoàn toàn mềm nhũn. Chỉ có thể hữu khí vô lực giãy giụa phun ra một câu: “Bàn Thống, đừng để ta hận ngươi.”

Thanh âm tình tế mềm mại quyến rũ, lời vừa ra khỏi miệng Công Tôn Sách lập tức hối hận, mà Bàn Thống quả nhiên mắt lóe lục quang, liếm liếm môi lại tiếp tục hôn.

Lúc này hôn xong rồi, Công Tôn Sách ngay cả nói đều không nói được, mềm nhũn. Bàn Thống đứng dậy, đem y cũng nâng dậy đến ngồi tựa vào người mình, gãi đầu nói: “Nếu không phải không muốn ngươi hận ta, ngươi cho là ngươi có thể tiêu dao đến bây giờ? Bồn vương ăn cũng không biết ăn bao nhiêu lần rồi!” Công Tôn Sách giận không kiềm được, trong lòng liên tục mắng “Thổ phỉ, ác bá, nhị thế tổ”... Chợt phát hiện chính mình đối với sự “ăn” của Bàn Thống kinh hoàng có thừa, phản cảm không đủ, trong lòng căng thẳng, liền mắng không nổi nữa.

“Hiện tại sắc trời đã tối, bồn vương tuy là bản lĩnh thông thiên cũng không tìm thấy đường.” Hừ hừ, đó không phải là không bản lĩnh sao?

“Sự tình đột ngột, lúc này tùy tiện đi lên, nói không biết chừng lại trúng bẫy, không bằng lấy tĩnh chế động, quan sát tình huống rồi nói sau.” Không phải là không thể đi lên sao, toàn lấy cố!

“Hơn nữa, từ sau thái miếu, bồn vương còn có rất nhiều điều muốn hỏi ngươi. Hiện giờ mặc dù đã không còn quan trọng nữa, ta cũng vẫn muốn biết.”

Công Tôn Sách đang oán thầm lập tức thần chí trở nên thanh minh, cố gắng mở miệng hỏi: “Ngươi muốn biết cái gì? Ở thái miếu đích thực là ta phá hủy chuyện của ngươi, nhưng ta không nghĩ ta sai. Huống hồ, hành động của ngươi không then với cái danh đại tướng, cũng không coi là bại.”

“Ai nói với ngươi cái này!” Bàn Thống bắt mãn siết thắt lưng y một chút, “Nguyện đánh cược sẽ dám chấp nhận thua, Bàn Thống ta không dễ vỡ như vậy! Hơn nữa, thắng chẳng qua cũng chỉ là được cái ghế dựa cứng rắn mà thôi, có thua hoàng đế cũng chẳng dám làm gì ta, ta sao phải chú ý?”

... Công Tôn Sách tức tối ở trong lòng hấn, ảo tưởng vải tay áo cản trong miệng chính là bản thân Bàn Thống: răng cửa cắn, răng nanh nghiền, răng hàm nhai. Ngươi nói người này sao lại kiêu ngạo như thế chứ? Tuy rằng... Tuy rằng hấn nói không sai, hấn thật sự là kẻ nam tử vĩ đại không sợ trời không sợ đất, có quyết đoán, có tâm kế. Cho dù hấn có điểm ác độc có điểm hư hỏng lại còn có chút lưu manh cũng như vậy thôi.

Chẳng lẽ chính vì vậy mà ta mới cho phép hấn càng ngày càng làm càn sao? Công Tôn Sách bình tĩnh, lại đột nhiên bị Bàn Thống kéo vai quay y về đối diện với mình.

Trong ánh sáng hỗn ám, Công Tôn Sách có thể nhìn thấy ánh mắt rạn rở của Bàn Thống. Y nghe thấy Bàn Thống trầm giọng nói: “Công Tôn Sách, ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi là người như thế nào?”

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Công Tôn Sách tránh tay hấn, nhưng không tránh ánh mắt hấn.

“Bàn Thống, ta cũng sẽ nói thật với ngươi.” Công Tôn Sách thần nhiên nói, “Phía trước ngươi nói ta sợ ngươi, kỳ thật cũng không thể nói là hoàn toàn sai. Công Tôn Sách ta cũng là nam nhi tốt đẹp, đủ để tự phụ tài hoa hơn người, trí kế vô cùng. Nhưng Bàn Thống ngươi lại là kẻ có lực lượng tuyệt đối! Chỉ cần ngươi muốn, ta và Bao Chứng lười có dẻo như thế nào sợ rằng cũng đã sớm mất mạng. Cho nên...” Công Tôn Sách quay mặt đi, không muốn nhìn dáng vẻ đắc ý của đối phương, “Nếu nói ta sợ ngươi, không bằng nói ta ngưỡng mộ ngươi. Cho dù ngươi là loạn thần tặc tử dám khi dễ hoàng đế bệ hạ của chúng ta, khiến ngài nhiều năm không thở nổi, nhưng là ngươi có tiền, có quyền, có dũng khí, có trách nhiệm, có thực lực, còn có kiêu ngạo, đúng là một... hấn tử.” Chính Công Tôn Sách cũng chẳng biết tại sao tự dưng mình bỗng quay đầu về phía Bàn Thống nói nhỏ: “Nói tiếp, tướng mạo cũng có.”

Bàn Thống ánh mắt lóe lóe, lại bổ nhào lên. Vào lúc Công Tôn Sách đương hận không thể đem cái miệng gây hại của chính mình xé nát (Che lại không được sao? Không cần xé, che lại là được rồi!), Bàn Thống

buông y ra, nói bằng thanh âm thô ráp: “Trước kia khi người tránh ở phía sau Bao Chửng, ta chỉ cảm thấy người xinh đẹp; nhưng hiện giờ ta đã biết vị khẩu của người đối với ta, sẽ không bao giờ bỏ qua nữa!”

“Người, người...” Công Tôn Sách run rẩy chỉ vào hắn, “Nếu người còn dám tùy tiện hôn ta, ta liền đánh người!”

Chúng ta trước cũng đã nói qua, có một số việc cần phải xem thực lực. Cho nên cuối cùng Công Tôn Sách vùi mặt vào áo lông chồn của Bàn Thống, chết cũng không buông tay, sáng suốt lựa chọn cách phản kháng tiêu cực.

Bị phiền não nửa ngày, Bàn Thống thấy thái độ y kiên quyết, rốt cục bắt đắc dĩ vỗ vỗ y: “Tiếp tục nằm úp sấp sẽ nghẹn chết đó, đứng lên! Bằng bó vết thương cho bốn vương!”

Công Tôn Sách lập tức đã bật dậy: “Người có nặng lắm không?” Sờ tới sờ lui trên người Bàn Thống, quả nhiên phát hiện trên người đối phương có không ít vết thương đã ngừng chảy máu, tuy nhiên một đạo vết thương trên cánh tay nóng ửng mùi tanh, máu vẫn rỉ ra.

Tim đập thật sự lợi hại, Công Tôn Sách thực kiêu ngạo về sự trấn định của mình, xé áo trong sờ soạng bằng bó cho hắn. Mà người đáng lẽ đau muốn chết, đương ở trần nửa người, lại nói bằng giọng điệu lạnh lạnh: “Tim người đập thật mau, ta cũng cảm giác được.” (Ta tự mình trước một cái...) Công Tôn Sách hung hăng nhéo tay hắn: “Bản công tử là tâm phụ mẫu của lương y, mà huynh đệ bằng hữu của ta hiện tại sinh tử chưa biết, ta tạm phải dựa vào người! Cho dù người đã chết, ta cũng sẽ đem một cây ngân châm chích cho người hoàn hồn!”

“Thực dũng mãnh.” Bàn Thống nói thầm, nhưng cũng không nhiều lời nữa, sau khi được bằng bó xong liền đứng lên hoạt động gân cốt một phen, giúp Công Tôn Sách đem áo trải ra chuẩn bị cho tốt, cùng dựa sát vào nhau, phân phó một câu: “Ngủ đi.”

Công Tôn Sách yên lặng mà ghé vào nằm cạnh hắn, trong đầu thực loạn, trên người lại đau đớn, làm thế nào cũng không ngủ được. Không biết qua bao lâu, Bàn Thống bỗng nhiên lên tiếng: “Ta vừa rồi nói chính là nghiêm túc.”

“... Ta biết.”

“Người đồng ý?”

“Nói sau.”

“Người thật đúng là... Ta vốn tính ăn luôn người! Đáng tiếc, Bàn Thống ta nửa đời anh hùng, hiện giờ lại chỉ có thể chờ cái nói sau của người. Ai, vô tình luôn khiến đa tình khổ, chỉ đợi người hữu tình...”

...

“Ngủ đi. Có Triển Chiêu che chở cho Bao Chửng, Bạch Ngọc Đường che chở cho Triển Chiêu, bọn họ sẽ không có việc gì đâu.”

Công Tôn Sách an tâm một chút, bỗng nhiên lại cảm thấy không ổn: “Thế ai che chở cho Tiểu Man?”

“..... Bao, Bao Chửng?”

“Có thể dùng được sao?”

“Cái này... Chỉ có thể chờ vào bản lĩnh của Triển thiếu hiệp và Bạch thiếu hiệp...”

13. Chương 13: Đứa Nhỏ Đây Có Phải Người Không?

Ngày tiếp theo, Công Tôn Sách bị tiếng gọi của Triển Chiêu làm bừng tỉnh, sau đó phát hiện mình đang cuộn lại trong lòng Bàn Thống, mà kẻ thối nát kia vẫn làm vẻ mặt điếc tai ngơ coi như không biết người bên ngoài đang gọi tìm họ cấp thiết thế nào – “Bàn Thống, trước đây ta cảm thấy người nghe không hiểu

tiếng người, nguyên lai là trách lầm người, lại không biết Phi Tinh tướng quân anh minh hóa ra là một kẻ điếc, thật sự là trời đổ kỳ anh tài...”

Thì ra sơn động họ ở lại đêm qua nằm ở vách đá lưng chừng núi. Triển Chiêu tìm kiếm kỹ lưỡng, rất nhanh tiến vào, cứu Công Tôn Sách khỏi cảnh nước lửa.

“Thật tốt quá, Công Tôn đại ca, thương thế của anh cũng không nghiêm trọng... Thì ra Bàn Thông vẫn có chỗ hữu dụng đó.” Triển Chiêu kiểm tra xong Công Tôn Sách mới nói, lại trước khi Bàn Thông nổi bão liền tiếp lời ngay: “Bất quá hay là phải cảm ơn hắc bảo hộ anh nha... Tốt lắm, chúng ta mau mau đi thôi, Bao đại ca vì bảo hộ Tiểu Man cô nương nên bị thương rồi, Tiêu Hách cũng bị thương. Em và Phiền Giáp phân công nhau đi tìm hai người, để một người Bạch Ngọc Đường ở lại che chở bọn họ, lại còn phải đề phòng Lí Nguyên Hạo, em lo lắm, chỉ sợ hắc đối phó không nổi...”

“Nguy thật, anh đi đây...”

“Hừ!” Bàn Thông hừ bằng giọng mũi, “Điều người lo lắng chỉ sợ không phải là chuyện hắc đối phó không nổi, mà là sợ hắc kích động đánh với Lí Nguyên Hạo, phá hủy chuyện của các người chứ gì?”

.....

“Triển Chiêu, em nói thật cho anh xem, ” Công Tôn Sách trộm nói, “Anh ngủ có phải có nói mơ hay không?”

“Không có!”

“Vậy sao hắc đoán được? Sao có thể?!”

“Không có gì là không có khả năng, Bàn Thông là quái vật mà!”

“... Các người đừng làm bộ như bốn vương không tồn tại!”

Ước chừng sau một canh giờ, rốt cuộc ba người về tới trên vách núi đen, tìm được những người khác đang tránh gió chờ đợi ở khe núi.

Bạch Ngọc Đường hiển nhiên đã nhần đến cực hạn, vừa thấy bọn họ đến, một lời cũng chưa nói liền nhảy tới, dắt Triển Chiêu thì triển khinh công biến mất không còn bóng dáng. Sắc mặt Lí Nguyên Hạo cũng xanh mét, nhưng miễn cưỡng có thể bảo trì phong độ, mỉm cười nói: “Vương gia quả nhiên hồng phúc tề thiên, bình an vô sự... Đến đây, Công Tôn công tử, ngồi bên này đi, bên này gió nhỏ...” Một cước đem Tiêu Hách đang nằm hõn hển đá sang một bên, ân cần mời Công Tôn Sách ngồi.

Công Tôn Sách không để ý đến hắc – y đã bị Bao Chứng và Tiểu Man mau kéo sang chỗ mình.

Bao Chứng: “Công Tôn Sách người làm ta sợ muốn chết làm ta sợ muốn chết làm ta sợ muốn chết...” Bao hắc thán, người đang đem máu trên miệng vết thương cạo dính hết lên y phục của ta đó!

Tiểu man: “Công Tôn Sách trước hết người phải nghe ta nói! Ngày hôm qua Đại Bao thật là uy phong, vì cứu ta đã đụng một sát thủ té ngã nhào!”... Tiểu Man, nàng mà cũng biết đồ mặt sao...

Bàn Thông tùy tay thả tín hiệu liên lạc với Phiền Giáp, giữ giữ quần áo ngồi xuống đối diện Lí Nguyên Hạo. Ba người Công Tôn Sách vẫn nháo một đoàn, nhưng lỗ tai đều dựng hướng về phía đó.

Bàn Thông: “Những người đó vì sao xuất hiện trên núi?”

Lí Nguyên Hạo: “Không biết, nhưng ta đoán, bọn họ tìm được manh mối, biết mục đích của ta là Diêu Tử Sơn, cho nên trước tiên đến mai phục. Hừ, mấy lão già không chịu chết kia tự cho mình là trung quân chính trực, lại chỉ biết lập trường mà không biết lập hiền, dám đuổi tận giết tuyệt với ta, xem ta lên ngôi xong sẽ thu thập bọn họ thế nào!”

“Hanh hanh hanh, người cũng xứng với chữ “hiền” sao?” Bàn Thông thiếu chút nữa vươn ánh mắt khinh thường lên đến tận trời, “Hãy bớt sàm ngôn đi. Người hắc đã thông tri người của người? Xem ra phải liều mạng, ít nhất trước khi chúng ta tìm được bảo tàng kia, không thể lại để đám người phiến toán đó đuổi theo chúng ta.”

Tuy ngoài miệng tiếp tục nói hươu nói vượn, Công Tôn Sách và Bao Chứng đã muốn trao đổi ý kiến tới mười bảy mười tám ánh mắt. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rốt cuộc đã trở lại – Bạch thiếu hiệp thần thanh

khí sáng, Triển thiếu hiệp bị nắm thì bĩu môi với bộ dáng rất không vui, hỏi không trả lời, cũng không biết bị chiếm tiện nghi gì. Lại qua một lát, Phiên Giáp cũng trở lại.

Công Tôn Sách kiểm tra thương tích của mọi người, băng bó vết thương một lần nữa; nhóm lửa làm nóng lương khô, ăn xong, mọi người tiếp tục đi.

Dọc đường không có sát thủ đến tìm phiền toái, nhưng thật ra thủ hạ của Bàng Thống và Lí Nguyên Hạo thỉnh thoảng lại “Xoạt” một tiếng xuất hiện hạ giọng báo cáo tình huống. Lí Nguyên Hạo mở bản đồ ra nghiên cứu tiếp, người thông minh nhất Đại Tổng và đệ nhất tài tử hỗ trợ làm rõ vài ám ngữ, xác định lộ tuyến, hai thiếu hiệp mà thời gian lẫn lộn trên giang hồ cùng với số tuổi của mình không cách biệt lắm cũng đưa ra vài đề nghị phi thường hữu ích.

Rốt cuộc, trong một địa cung rách nát ở Diêu Tử Sơn, mấy người lòi ra được một cái rương lớn. (Bạch Ngọc Đường: “Người đừng nói đơn giản như vậy được không? Dầu gì cũng là Ngũ gia ta sử xuất sư môn tuyệt kỹ phá vài cái cơ quan bí mật cộng thêm anh dũng cứu Triển thiếu miêu mới tìm ra được nó đó chứ!”)

Mọi người vây quanh thùng kia, mắt to mắt nhỏ trừng trừng nhìn – thùng tuy rằng không nhỏ, nhưng nếu nói là tài bảo, trong mắt vài người ở đây thật đúng là không đủ xem. Như vậy, bên trong thật ra là thứ gì?

Bàng Thống miễn cưỡng mở miệng: “Lí Nguyên Hạo, chúng ta nói trắng ra đi, ở trong này rốt cuộc là cái gì?”

“... Nói thật, ta cũng không xác định.” Mắt thấy Bàng Thống và Phiên Giáp đều đặt tay trên chuôi kiếm, Lí Nguyên Hạo không hề do dự, ung dung cười, mở miệng nói: “Nghe nói là bảo vật cực kỳ bí mật, có thể giúp bang nhân thực hiện giấc mộng... Rốt cuộc là thứ đồ chơi gì, ai biết!”

Lí Nguyên Hạo lời này nghe thành thật, thực tế hiểm ác tới cực điểm: Bàng Thống là ai? Đã làm chuyện gì? Nhưng hắn vừa thốt ra những lời đó, ngược lại, Công Tôn Sách thấy yên lòng.

Nhưng mà Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã muốn nổi khùng: “Hai kẻ gian tặc các ngươi ai cũng đừng nghĩ có được rương bảo vật này!” Song nhân song kiếm, chia ra hướng Lí Nguyên Hạo và Bàng Thống. Hai người đưa kiếm chắn, loạn thành hỗn chiến. Phiên Giáp nguyên muốn nghỉ ngơi trước rồi mới tương trợ tướng quân nhà mình, ai ngờ Tiêu Hách vẫn co rúm run rẩy đột nhiên nhảy dựng lên với động tác nhanh nhẹn, không biết từ nơi nào lấy ra thanh đao nhọn đâm thẳng tới Bàng Thống, Phiên Giáp đành phải bứt ra ngăn lại, sau đó phát hiện công phu của lão tiểu tử đó tốt đến kỳ cục! Làm khó lão trước đây bị sát thủ đánh tới chết khiếp vẫn còn phải che giấu, cũng khó trách Lí Nguyên Hạo lên núi chỉ dẫn theo mình lão.

Vài người đánh thành một đoàn, Bao Chứng, Công Tôn Sách, Tiểu Man nâng thùng lên bỏ chạy. Trên đường thùng bị Lí Nguyên Hạo đụng đến một lần, Bàng Thống cướp được một lần, bị Triển Chiêu đá lên trời một lần, mất vào bụi cỏ một lần, suýt nữa rơi xuống vách núi đen một lần; mà Bao Chứng vấp ngã hai lần, còn bị Phiên Giáp không cẩn thận đá trúng một cước; Tiểu Man cũng chẳng kém, rách cả váy, đụng phải thân cây u cả đầu; nhưng tình huống của Công Tôn Sách lại cực kỳ tốt đẹp: tuy rằng chạy trốn đến hỗn hển nhưng không bị thương tích gì, y chỉ là đang buồn bực Bàng Thống chiến đấu kịch liệt như vậy, sao vẫn còn rảnh rỗi đến mức ở giữa đao quang kiếm ảnh sờ mặt y cơ chứ...

Lao xuống núi, ai ngờ gặp phải bọn sát thủ Tây Hạ còn chưa chết tâm — Công Tôn Sách trợn mắt há hốc mồm mà nhìn mấy kẻ vừa rồi còn đánh nhau túi bụi bắt đầu liên thủ đối phó sát thủ, ăn ý giống như anh em tám đời vậy, thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Đây đều là dạng người nào chứ!”

Sát thủ bị giết hết, phi vân kỵ và hộ vệ của Lí Nguyên Hạo đều tự tự lại ở bên người chủ tử, nhất thời không xông vào đánh trước, đều nhìn nhau chằm chằm. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường che trước đám người Công Tôn Sách và cái thùng, cảnh giác đứng ở vị trí trung gian.

“Lí Nguyên Hạo, thế nào, tính toán qua sông đoạn cầu sao?” Bàng Thống nhướn mày hỏi.

“Không dám, chỉ sợ bị ngài hủy cầu mà thôi.”

“Nếu như thế, sao chúng ta không đem rương bảo vật này mở ra, biết rõ ràng trong đó là gì rồi mới phân cũng chưa muộn?”

“Cũng tốt.”

... Uy uy uy, hai kẻ xấu xa các ngươi định không để chúng ta vào mắt sao? Công Tôn Sách nghĩ. Bất quá không đem y, Bao Chửng và Tiểu Man để vào mắt cũng không sao, nhưng hai người kia thì...

“Đừng có nằm mộng!” Quả nhiên Bạch thiếu hiệp bắt đầu nổi bão, cười tuyệt đẹp mà cũng cực lạnh, “Có gia ở đây, các ngươi ai cũng đừng nghĩ nuốt riêng được bảo vật này!”

“Hử? Bạch thiếu hiệp, ngươi và Triển Chiêu chẳng lẽ đánh thắng được nhiều người như vậy sao? Bốn vương có lẽ sẽ cùng Lí Nguyên Hạo liên thủ đó!” Bằng Thống tự tiểu phi tiểu, miệng thì cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện, ánh mắt lại nhìn Công Tôn Sách. Công Tôn Sách hung hăng trừng mắt với hắn một cái, hắn liền ngưng ngừng sờ sờ mũi, dời ánh mắt.

“Vị tất sẽ phải đánh...” Triển Chiêu mỉm cười – nụ cười kia làm cho mọi người căng thẳng trong lòng, Công Tôn Sách trực giác vừa nảy sinh ý nghĩ “hồng rồi”, lập tức liền không tự chủ được bay lên trời.

“Đoàn!”... Một tiếng vang thật lớn, một mảnh khói thuốc súng mù mịt. Công Tôn Sách đỡ ù tai, hồi phục tinh thần, chợt nghe bên cạnh mình hỗn loạn.

“Đau chết mắt, Triển Chiêu, em cứ nhiên dám đem anh đá bay!”

“Em phải mang Công Tôn đại ca, Chuột bạch phải mang Tiểu Man cô nương, không có biện pháp nha, Bao đại ca, anh có cần phải yếu ớt như thế không...”

“Đồ mèo dốt nát đồ mèo thối nát! Lôi hỏa dẫn kia không phải dùng như vậy, nói bao nhiêu lần rồi mà sao ngươi vẫn không hiểu...”

Triển Chiêu làm nổ rương bảo vật? Công Tôn Sách vẫn còn hoa mắt, nhưng trong lòng đã hiểu. Lúc này, y cảm thấy hơi thở quen thuộc ghé sát vào bên tai y, răng cắn nhẹ, nói: “Công Tôn, mấy đứa nhỏ nhà các ngươi có phải là người hay không...”

14. Chương 14: Chúng Ta Chính Là Người Giống Nhau

“Đứa nhỏ nhà các ngươi mới không phải người đó! Bằng Thống người...” Công Tôn Sách vốn vừa nghe xong liền định nhảy dựng lên, ai ngờ chờ mất hết hoa, tập trung nhìn được rõ ràng, lại thấy hóa ra gương mặt Bằng Thống lộ vẻ thương thức khi nhìn Triển Chiêu: “Chặt đứt tất đứt, đây là nhân tài có khí phách, có thể làm đại sự, tiểu tử này, hảo!”

Ồ thì khá lắm! Hiện tại mấu chốt chính là Lí Nguyên Hạo... Khói thuốc súng tan đi, Công Tôn Sách phát hiện trừ mình và Bao Chửng, Tiểu Man đang ngồi phịch ở trên mặt đất ra, những người khác đều đứng thẳng tắp: Bằng Thống và Lí Nguyên Hạo mặt đối mặt, cách nhau qua sương khói và gió núi, hai thiếu hiệp anh khí bừng bừng ngẩng cao đầu đứng giữa họ. Vài người đều mặc quần áo hoa mỹ, ngang tàng tuấn tú. Cờ y phần phật, sợi tóc tung bay, đều có thể nói là nhân trung long phượng!

Công Tôn Sách nhìn nhìn, liền không khỏi đem Lí Nguyên Hạo loại khỏi tầm mắt, hơn nữa cũng kiêu ngạo đứng lên: đây chính là nam nhi Đại Tổng ta! Mặc cho không có quyền thế tại triều đình, mặc cho đã từng chịu những nỗi đau khổ ủy khuất gì, cũng sẽ lấy lợi ích quốc gia làm trọng, tuyệt không để dị bang chiếm lấy dù chỉ một chút tiện nghi!

Sát thủ hồ ly Giáp: “Ta vốn tưởng rằng Trung Châu vương là một kẻ thức thời, không nghĩ tới hắn lại sẽ làm chuyện hại người chẳng lợi lộc gì cho mình như vậy.”

Sát thủ hồ ly Ất: “Bốn vương làm cái gì? Bốn vương cũng là người bị hại thôi! Nhìn xem cả một thân bụi!”

Sát thủ hồ ly Bính: “Ít nói nhảm đi! Bạch gia gia có ở đây, các ngươi ai cũng đừng nghĩ chạm được tới thứ kia... Mặc kệ nó là cái đồ vật gì! Đại Tổng ta cũng chẳng thiếu mấy thứ đồ vật đó. Nổ sạch sẽ hết!”

Sát thủ hồ ly Đinh: “Lí Nguyên Hạo, thật có lỗi, lần này làm ngươi bụi trắng cả người rồi.” (Triển Chiêu: “Áo choàng da chồn trên người em là do Chuột bạch cho em chứ, em đâu có phải là sát thủ hồ ly!” Công

Tôn Sách: “Đúng ha.” Có kẻ vê vê da chồn nước lót trong áo bông, “Ta đây cũng không phải sát thủ chồn nước!”)

Sát thủ hồ ly kiêm sát thủ chồn nước Ất thực vô tội buông tay: “Xem đó, bốn vương chẳng nói lại được người! Lí Nguyên Hạo, có bản lĩnh thì người cứ đi tìm mấy thứ vỡ nát đó mà hợp lại đi, bốn vương không phụng bồi!”

Lí Nguyên Hạo là kẻ cầm được thì cũng buông được, ảm đạm cười, chấp tay chào, cuối cùng dẫn người đi hết!

Ban đêm, khách điểm. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đắc ý dào dạt xuất ra một tay nải lớn, tuyên bố, “Đây mới là thứ trong rương”, “Lén lấy ra giấu ở trong bụi cỏ, nổ chỉ là cái rương rỗng”, “Kỹ thuật mở khóa trong nháy mắt của Bạch gia gia ta là thiên hạ vô song”, “Cho nên nói người trời sinh đã là đồ chuột trộm cắp”... Bao Chứng và Tiểu Man bám lấy hai người con trai khen ngợi không ngừng, Công Tôn Sách lại cao hứng không nổi. Y kinh ngạc nhìn về phía Bàn Thống: nếu thật sự là nổ rương rỗng... Hiện giờ, nếu thật sự thứ đó là vật yếu khản, Bàn Thống...

Bàn Thống chỉ xoa ót thờ dài, phát hiện Công Tôn Sách nhìn hẩn, nhin không được lại hít một ngụm thật dài, đi tới dùng ngón tay gõ lên trán y, ánh mắt bất đắc dĩ... lại ôn nhu: “Người đó... Người và Triệu lão lục bất quá chỉ là quân thần chi nghị, bằng hữu chi nghĩa, nhưng hai chúng ta thì quan hệ ra sao? Ừ? Người lại còn đứng ở một bên mà do dự, ta thật sự rất thương tâm!”

“Bàn Thống...”

“Nghe đây, Công Tôn. Người, chỉ có thể chọn ta!” Bàn Thống chăm chú nhìn y, bỗng nhiên cười, “Nhưng ta, sẽ không để người phải chọn. Bàn Thống ta, nguyện ý vì người mà buông tha một ít thứ này nọ, ừ, có lẽ là rất nhiều thứ này nọ.”

“...” Công Tôn Sách cúi mạnh đầu, “Một ít là được rồi.”

“Công, Công Tôn!”

Công Tôn Sách lúc này mới nhớ tới những người khác đều ở đó, cả kinh giật bắn đầu dậy — quả nhiên! Bao Chứng, Tiểu Man, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, đều trần trối nhìn họ, Bao Chứng giờ một bàn tay run run chỉ, nước mắt đều nhanh chảy xuống: “Công Tôn, người đâu có thể tự gả cho hẩn chứ! Hẩn là người xấu đó!”

“Người xấu thật cũng chẳng sao, có điều hẩn rất đáng ghét!” Bạch Ngọc Đường đánh giá.

“Thật sao? Bàn Thống vẫn thực sự là dạng người được nữ hài tử thích đó... Nhưng mà Công Tôn Sách chẳng lẽ cũng khẩu vị giống như họ?” Tiểu Man thần tình bát quái.

“Mọi người đừng nói bậy. Nếu Công Tôn đại ca nguyện ý cùng Bàn Thống kết giao, tất nhiên có đạo lý của anh ấy. Nói lại thì Bàn Thống tuy rằng đáng ghét, nhưng cũng không tính là quá xấu xa.” Triển Chiêu mau tới cho Công Tôn đại ca của em ôm một cái! Đứa nhỏ này rất là tri kỷ!

“Hừ!” Bàn Thống rất bất mãn, “Bốn vương rốt cuộc làm sao mà đáng ghét?”

“Làm sao cũng đáng ghét hết, người không phục?” Công Tôn Sách cảm thấy mặt mình hồng đến mức có thể nấu chín trứng tôm, chẳng thềm ngó ngang cái ngược lại. Bàn Thống sờ cái mũi, không lên tiếng.

Thời khắc mấu chốt còn phải trông đợi vào Tiểu Man; “Tốt lắm tốt lắm, chúng ta nhìn trước một chút xem trong cái bọc này để thứ gì đi!”

Mọi người gật đầu. Vì thế lão giang hồ Bạch Ngọc Đường xuất mã, mở tay nải ra — mọi người không khỏi tròn tròn mắt: đây đều là thứ gì chứ? Mấy ngàn phiếu cũ, một túi hạt vàng, một viên dạ minh châu lớn dùng tơ lụa bọc (Bạch Ngọc Đường không chút khách khí nhón lên buộc vào dây chuôi kiếm của Triển Chiêu), một xâu vòng ngọc lục bảo (Bao Chứng vui rạo rực chọn lấy hai chuỗi đem cho Tiểu Man đeo), một đôi ngọc bích như ý (Bàn Thống cầm lấy một chiếc cho Công Tôn Sách, người dựa vào ngực mình, cuộn trong áo bông), còn có một hộp nhỏ bằng gỗ mun khảm bạc.

“Mau mở ra mau mở ra!” Triển Chiêu vỗ lên vai Bạch Ngọc Đường thúc giục. Bạch Ngọc Đường đắc ý, lấy dây thép xuyên vào lỗ khóa lay một hai cái, “Cách” một tiếng đã mở được.

“Ách... Ồi trời!” Mọi người vây quanh vừa nhìn thấy nó, không khỏi không hên mà cùng kêu lên một tiếng như vậy. Bạch Ngọc Đường cười ha hả: “Chính là thứ đồ vô dụng này sao? Bản đồ bố phòng của Đại Tổng vài thập niên trước? Lí Nguyên Hạo chính là vì thứ này mà thiếu chút nữa ngay cả mệnh cũng đem tặng, đáng đời!”

“Bạch thiếu hiệp nói chuyện không khỏi quá tổn hại thái âm đi...”

Ngoài cửa sổ truyền đến âm sột soạt, vài quân nhân trong phòng lập tức có hành động. Nhưng mà... sai giác sao? Công Tôn Sách ở sau Triển Chiêu không khỏi cân nhắc: Bàng Thống làm sao có thể cho phép cảnh giới phòng bị lỏng lẻo như vậy? Xét võ công của hắn và hai hài tử kia thì sao có thể cho phép Lí Nguyên Hạo nghe lén lâu như vậy? Có điều lúc này những người khác đều chạy tới trong viện, y cũng mau mắn định lại, cùng ra ngoài.

Lí Nguyên Hạo hóa ra chỉ tới một mình, bộ dáng thực uể oải: “Ai, một chuyến tay không, còn bị thương, thực không thể tính trước!”

Bạch Ngọc Đường xem thường hướng lên trời nhìn, vẫn câu nói kia: “Đáng đời!”

“Bất quá nếu nói không thu hoạch được gì, cũng không phải.” Lí Nguyên Hạo làm bộ không phát hiện Bạch Ngọc Đường, ý vị thâm trường đảo mắt qua những người khác vẫn trầm mặc. “Ta ngưỡng mộ Trung Châu đã lâu, hiện giờ nhìn thấy rồi cũng xem như mong muốn đã được đền bù; ta còn tìm hiểu được nguồn gốc bọn đánh lén ta ở Tổng Cảnh, tra ra vài kẻ triều thần âm thầm phản đối ta, trở về là có thể diệt trừ; trọng yếu nhất dĩ nhiên... ta gặp được hai vị nếu bỏ qua sẽ hối hận cả đời.”

Hắn cười dài nhìn về phía Công Tôn Sách và Triển Chiêu: “Lớn thì tuần tú, nhỏ thì xinh đẹp, thật sự là cảnh đẹp ý vui! Ha ha ha...” Tiếng cười chưa dứt, thân mình đã rất nhanh phóng qua tường ngoại viện, theo sau đó là một mũi tên kim tiễn và phi hoàng thạch. Hai phi vân kỳ xuất hiện từ trong bóng tối đuổi theo hắn.

Bàng Thống giận: “Lớn chính là của ta!”

Bạch Ngọc Đường giận: “Nhỏ chính là của ta!” Đột nhiên ghé sát vào Bàng Thống, không biết nói thầm cái gì. Công Tôn Sách tai thính, nghe được: “Bàng Thống, bản đồ thiết kế bên trong cái rương kia là do người đổi đi rồi?” “Không tồi, tay người và Triển Chiêu mau, tay người của ta cũng không chậm. Nhưng hóa ra Bạch thiếu hiệp đã muốn mở ra trước?” “Ít nói nhảm, đến lúc đó đánh người Tây Hạ dữ vào cho ta, nếu không ta liền tố giác người!” “Yên tâm, bản đồ kia ta đã cho người chạy suốt đêm đưa vào quân doanh, khiến hắn cả đời cũng đừng mong chiếm được! Hừ, dám mơ ước người của ta...”

Cảm thấy trên mặt lại nóng rực, Công Tôn Sách yên lặng mà đem mặt xoay sang một bên: ai là người của hắn, tự đứng lại còn dám tráo đổi bảo vật... A, quên đi! Dù sao hắn cũng là đem tới cho quân đội Đại Tổng dùng, cứ giả bộ coi như không biết đi!

Nhìn chung quanh bốn phía, vẫn thấy hai kẻ đáng ghét Bàng Thống và Bạch Ngọc Đường đang nói nhỏ với nhau; Triển Chiêu mở thật to mắt mèo quần quít bám Bao Chứng hỏi “Lí Nguyên Hạo rốt cuộc nói cái gì lớn cái gì nhỏ đó?” , Bao Chứng giống như sắp phát khóc, Tiểu Man ôm bụng cười.

Tốt lắm. “Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng” (*), có điều nơi này không có người thắng, chỉ có dũng giả – kỳ thật chúng ta chính là người giống nhau. Công Tôn Sách nhìn lên sao trời, kim lòng không được mỉm cười thản nhiên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-buong-tha>